

Adviesraad Sociaal Domein Blaricum en Wmo raad Huizen

Conceptverordening sociaal domein gemeente Blaricum, Eemnes, Huizen, Laren 2018

Nr	Adviesraad	Vraag/Opmerking/Onderwerp	Antwoord	Verwerkt in de conceptverordening
1	Ontbreken toelichting. De adviesraden adviseren dan ook om alsnog een toelichting toe te voegen.	<i>De adviesraden betreuren het dat bij de verordening geen toelichting is opgenomen. Uit een toelichting blijkt immers vaak waarom bepaalde keuzes zijn gemaakt en welke belangen daarbij zijn afgewogen. Dit maakt de totstandkoming van de regelgeving meer transparant voor de burger. Daarnaast geldt dat de rechter naar de toelichting kijkt als een bepaling in de regelgeving voor tweërlei uitleg vatbaar is. Ook zal de rechter naar de toelichting kijken om te kunnen beoordelen of de regelgever voldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de burger.</i>	De toelichting voegt o.i. niets toe, omdat we getracht hebben de regeling en de teksten in de artikelen zo goed mogelijk toegankelijk te maken voor alle inwoners.	N.v.t.
2	Integraliteit. Deze verschillen duiden volgens de adviesraden niet op de gewenste integrale benadering. De adviesraden zijn van mening dat een hulpvraag altijd schriftelijk, mondeling, telefonisch of digitaal moet kunnen worden gedaan. Als voor een bepaalde voorziening het nodig is om een aanvraag in te dienen dan kan deze aanvraag tijdens het onderzoek worden ingevuld waarbij de consulent dan eventueel kan helpen met het invullen. Voor alle voorzieningen zou moeten gelden dat de melding wordt aangemerkt als een (onvolledige) aanvraag.	<i>Hoofdstuk 2 gaat uit van een integrale benadering bij de uitvoering van vragen van burgers. De adviesraden gaan er bij deze term vanuit dat dit in de praktijk betekent dat de burger zich met een hulpvraag kan melden bij de gemeente ongeacht op welke wet zijn hulpvraag betrekking heeft. In de verordening wordt echter met betrekking tot de hulpvraag een onderscheid gemaakt tussen de verschillende wetten waarop de conceptverordening van toepassing is. Voor sommige hulpvragen is het doen van een melding voldoende, voor sommige hulpvragen moet er een aanvraag worden ingediend. De melding kan schriftelijk, mondeling, telefonisch of digitaal. Bij sommige aanvragen is het gebruik van een bepaald formulier verplicht, bij andere aanvragen is slechts vereist dat deze schriftelijk moet worden ingediend. De melding en de aanvraag worden in Hoofdstuk 2 Integrale benadering beschreven, maar in de daarop volgende hoofdstukken worden er weer nadere regels gesteld aan de verschillende meldingen en aanvragen. Deze verschillen leiden tot ongewenste onduidelijkheid bij de burger. De onduidelijkheid kan tot gevolg hebben dat de burger de verkeerde "route" kiest voor zijn hulpvraag. Bij een complexe hulpvraag die meerdere wetten kan betreffen is dit risico nog groter. De gevolgen van het "verkeerd kiezen" kunnen groot zijn. Er worden gevolgen verbonden aan het niet tijdig doen van de melding of de aanvraag. In sommige gevallen komt de burger niet in aanmerking voor de voorziening als de aanvraag niet voor een bepaald moment is ingediend. In andere gevallen worden alleen de kosten die zijn gemaakt voorafgaand aan de aanvraag niet vergoed.</i>	Voor zover de wet ons niet belemmert, hebben we dit proces goed geregeld gericht op integraliteit. Dit betekent dat de aanvraagprocedure van de Wet maatschappelijke ondersteuning ook voor de andere domeinen wordt gevolgd. Voor de Participatiewet is het helaas niet altijd mogelijk om het proces op dezelfde manier te regelen.	N.v.t.

3	De adviesraden gaan ervan uit dat niet de oorspronkelijke vraag van de cliënt leidend is, maar de uiteindelijke behoefte van de cliënt, zoals tijdens of na het contact met de consulent is gebleken.	<i>Bij het onderzoek is aangegeven dat de vraag van de cliënt leidend is. De adviesraden gaan ervan uit dat niet de oorspronkelijke vraag van de cliënt leidend is, maar de uiteindelijke behoefte van de cliënt, zoals tijdens of na het contact met de consulent is gebleken. In sommige gevallen kan het noodzakelijk zijn om door te vragen zodat de behoefte achter de vraag duidelijk wordt. Deze werkwijze past binnen de gewenste integrale benadering.</i>	De vraag van de client is leidend in de zin dat deze genomen wordt als uitgangspunt voor het onderzoek. Op grond hiervan wordt nader uitgevraagd om zowel de totale behoefte goed in kaart te brengen als de vraag achter de vraag.	N.v.t.
4	Een vergelijkbare bepaling ontbreekt in het hoofdstuk over de Wmo 2015 voor de hulpvragers.	<i>De adviesraden hebben diverse verschillen geconstateerd tussen de voorzieningen in de Jeugdwet en de Wmo 2015 die niet uitsluitend verklaard kunnen door de verschillen in de regeling zelf. In het hoofdstuk over de Jeugdwet is bijvoorbeeld een lijst opgenomen met algemene en individuele voorzieningen die in de het hoofdstuk over de Wmo 2015 ontbreekt. In het hoofdstuk over de Jeugdwet is bepaald dat het college de jeugdige en/of zijn ouders informatie verstrekt over de keuze voor een persoonsgebonden budget (artikel 3.3.3).</i>	In hoofdstuk 7 paragraaf 1 wordt er een artikel toegevoegd over algemene voorzieningen in gelijke strekking als bij Jeugd. Daarnaast wordt er in hoofdstuk 7 paragraaf 2 een artikel toegevoegd over informatie aan de client over pgb.	Is verwerkt in hoofdstuk 7 Wmo.
5	De adviesraden stellen voor om deze bepalingen op te nemen in hoofdstuk 2 gelet op de gewenste integrale benadering. De criteria voor het verstrekken van een persoonsgebonden budget in het kader van de Jeugdwet en de Wmo 2015 zijn nu in ieder geval anders geformuleerd ook wanneer dit criterium inhoudelijk niet afwijkt.	<i>In de hoofdstukken over de Jeugdwet en de Wmo 2015 zijn bepalingen opgenomen rond de aanvraag.</i>	Het criterium voor Wmo en jeugdwet wijken inhoudelijk wel af van elkaar. Voor de Wmo is er sprake van keuzevrijheid. De jeugdwet kent hier geen keuzevrijheid voor. Het integraal deel gaat niet alleen over de Wmo of jeugdwet, maar ook de PW, LV en SH. Deze wetten kennen dit niet. Om die reden is ervoor gekozen om dit niet in het integraal deel op te nemen, maar in de specifieke hoofdstukken.	N.v.t.
6	De adviesraden vernemen graag waarom deze verklaring niet wordt vereist bij een persoonsgebonden budget bij de Wmo, omdat een dergelijke verklaring ook daar veel problemen kan voorkomen.	<i>In het hoofdstuk over de Jeugdwet is bijvoorbeeld opgenomen dat er een verklaring omtrent gedrag moet worden overgelegd van de derde die de individuele voorziening gaat uitvoeren.</i>	Vanuit de jeugdwet is dit een wettelijke verplichting. Vanuit de Wmo nog niet. Dit wordt toegevoegd aan de Verordening.	Is verwerkt in de Verordening.

7	Om dit doel te realiseren is het naar de mening van de adviesraden noodzakelijk om de bepalingen zoveel mogelijk te harmoniseren.	<i>In de inleiding bij de Verordening is te lezen dat er is gekozen voor één verordening sociaal domein het oog op het waarborgen van het integrale werken en tegelijkertijd het verminderen van de hoeveelheid regelgeving. Om dit doel te realiseren is het naar de mening van de adviesraden noodzakelijk om de bepalingen zoveel mogelijk te harmoniseren. De bepalingen rond de aanvraag en de gevolgen van het niet tijdig doen van de aanvraag zouden moeten worden opgenomen in hoofdstuk 2. De adviesraden hebben zich niet aan de indruk kunnen onttrekken dat de oorspronkelijke verordeningen in zijn geheel als hoofdstuk zijn opgenomen in de Verordening. Het lijkt erop dat de verschillende hoofdstukken zijn opgesteld door verschillende auteurs en dat de inhoud, de onderwerpen en de indeling niet geheel op elkaar zijn afgestemd. Door de verschillende hoofdstukken meer op elkaar af te stemmen wordt de integraliteit bevorderd. De verwachting is dat dit voor de burger meer duidelijkheid geeft. Gelijke regels in gelijke</i>	Zie vraag 2. We hebben te maken met diverse wetten die verschillend van elkaar zijn. Ook het proces van medling/aanvraag zijn verschillend vanuit de wet. Met deze verordening is de inwoner centraal gesteld en de processen daarom heen worden nog altijd integraler gemaakt.	N.v.t.
8		<i>De adviesraden zijn verheugd dat de inwoner centraal staat bij de uitvoering van de diverse wetten. Wel vragen de adviesraden aandacht voor de verschillen die er nu eenmaal zijn tussen de inwoners. Je kunt hierbij bijvoorbeeld denken aan de mate van zelfredzaamheid, assertiviteit, opleiding, ervaring, maar ook het eigen karakter van de inwoners van Blaricum, Eemnes, Laren en Huizen. De adviesraden verzoeken om in de uitvoering aandacht te besteden aan deze verschillen. Een integrale benadering betekent in onze ogen niet dat iedereen op delfde manier benaderd zou moeten worden.</i>	Wij nemen dit advies mee en leggen dit voor aan de Uitvoeringsdienst. Er is te allen tijde sprake van maatwerk.	N.v.t.
9	Proces rond de hulpvraag. Er is echter niet geregeld wie de melding kan doen. Is dit alleen de cliënt zelf of ook zijn vertegenwoordiger, mantelzorger of cliëntondersteuner? Is in dat geval altijd een machtiging van de cliënt vereist?	<i>Het proces rond de behandeling van de hulpvraag is grotendeels opgenomen in hoofdstuk 2. Op diverse punten is de regeling niet geheel duidelijk. Zo is in de regeling opgenomen hoe de melding kan worden gedaan.</i>	Naast de client mag ook de vertegenwoordiger, mantelzorger of clientondersteuner met toestemming een melding doen namens de client, met uitzondering van de melding in het kader van de participatiewet. In hoofdstuk 1 artikel 1.1 lid 12 zal worden aangescherpt met de mogelijkheid melding te doen namens de client.	Is verwerkt in de Verordening
10	Termijn.	<i>Bij sommige bepalingen wordt een concrete termijn gemist. Voor de burger is het van belang te weten waar hij aan toe is en wat hij mag verwachten. Binnen welke termijn vindt bijvoorbeeld het gesprek plaats?</i>	In artikel 2.2 wordt ingegaan op welke wijze het college om gaat met het onderzoeken van een melding tot hulpvraag. In dit artikel worden de termijnen en de vorm van het onderzoek weergegeven.	Is verwerkt in de Verordening

11	Het gesprek	<i>De vorm van het gesprek is niet helemaal duidelijk. Het kan duiden op een gesprek in persoon of telefonisch. Beiden zouden mogelijk moeten zijn en de voorkeur van de burger zou hierin leidend moeten zijn.</i>	Het klopt dat het gesprek in verschillende vormen en eventueel op verschillende locaties kan plaatsvinden waarbij de wens van de inwoner wordt meegenomen. Leidend is wat noodzakelijk is voor het onderzoek. Voorbeeld: het onderzoeken van inzet van huishoudelijke hulp (HH) kan alleen bij een huibezoek beoordeeld worden.	N.v.t.
12	Schriftelijke vastlegging en bedenktijd. De adviesraden adviseren dan ook om een periode in te lassen waarin de cliënt tijd heeft om te reflecteren alvorens de beslissing wordt genomen. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt als er sprake is van spoed.	<i>De adviesraden zien graag dat dit schriftelijk wordt vastgelegd. Op grond van artikel 2.3.2 lid 8 Wmo 2015 moet het college de cliënt een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekken. De adviesraden lezen deze bepaling zo dat in de schriftelijke weergave niet alleen de gekozen oplossing wordt opgenomen, maar alle mogelijkheden die er bestaan ten aanzien van de oplossingsrichting. De cliënt heeft dan na afloop van het gesprek nog de mogelijkheid om rustig na te denken over de door hem gewenste oplossing alvorens een definitieve keuze te maken.</i>	Die mogelijkheid is er ook. De inwoner krijgt de mogelijkheid om twee weken na te denken over het plan van aanpak en hierop te reageren.	N.v.t.
13	Spoedeisende hulp	<i>Voor spoedeisende hulp geldt dat het college zo spoedig mogelijk een passende tijdelijke maatregel of passende voorziening treft. Er is niet beschreven wanneer er sprake van spoedeisende hulp. De adviesraden begrijpen dat dit niet tot in detail kan worden beschreven en dat dit afhankelijk is van de omstandigheden van het geval. Een nadere toelichting wanneer er in ieder geval sprake is van spoedeisende hulp is echter wel gewenst. Het college treft zo spoedig mogelijk een maatregel of voorziening bij spoedeisende hulp. De adviesraden zouden graag zien dat hier een concrete termijn wordt vermeld als richtlijn. Een termijn van een week lijkt hierbij redelijk. De bepaling zou dan kunnen luiden: bij spoedeisende gevallen treft het college zo mogelijk binnen een week etc. De cliënt ontvangt bericht als de termijn van een week niet wordt gehaald. De termijn van een week is een richtlijn, er zijn situaties waarin nog sneller gehandeld moet worden (zie ook de informatiekaart Spoedzorg van de VNG).</i>	Een termijn kan niet worden vermeld omdat het hier vaak gaat om crisissituaties waarbij in de meeste gevallen Veilig Thuis betrokken wordt. Spoedeisende hulp wordt ingezet in crisissituaties. Deze termijn zal niet worden toegevoegd in de algemene bepaling. T.a.v. de Wmo is er wel procedure waarin de voorziening ingezet wordt in geval van spoed. De termijn van twee weken wordt als redelijk beschouwd.	N.v.t.

14	Verboden delegatie	<i>De wetgever heeft bij verschillende bepalingen in de wet de opdracht gegeven bepaalde onderwerpen bij verordening te regelen. Dit houdt in dat de bevoegdheid om nadere regels te stellen niet aan het college kan worden gedelegeerd. De Centrale Raad van Beroep heeft hierover al diverse uitspraken gedaan en geconcludeerd dat delegatie niet is toegestaan als in de wet is bepaald dat een onderwerp bij verordening moet worden vastgelegd. Bij diverse onderwerpen is echter nog steeds sprake van delegatie aan het college. Het gaat bijvoorbeeld om de volgende onderwerpen: De waardering van mantelzorgers (artikel 2.11), de algemene voorzieningen (artikel 3.1.2), de individuele voorzieningen (artikel 3.2.1), het persoonsgebonden budget (artikel 3.2.4), de hoogte van de tarieven (artikel 7.2.1) en de eigen bijdrage (artikel 7.3.1).</i>	> t.a.v. de waardering mantelzorgers het volgende: de wijze waarop, is vastgelegd in de verordening en de nadere regels dienen voor de uitvoering van het matelzorgcompliment; > t.a.v. de alg. voorzieningen het volgende: artikel 3.1 van de nadere regels wordt verplaatst naar de verordening onder 3.1.2. artikel 3.1.2 lid komt te vervallen. > t.a.v. de individuele voorzieningen het volgende: deze staan al in de Verordening, artikel 3.2.1 lid 2 kan vervallen. > t.a.v. het persoonsgebonden budget verwijzen wij naar antwoord 5. > t.a.v. de hoogte van de tarieven hebben we geregeld in de Verordening en wordt niet verwezen naar de Nadere regels. > t.a.v. de eigen bijdrage het volgende: de hoogte van de kosten die verschuldigd zijn voor gebruik van de alg. voorzieningen zijn vastgelegd in de subsidieafspraken met de organisaties. Het tweede deel van de zin in artikel 7.3.1. lid 2 komt te vervallen en wordt aangevuld. Het derde lid	Is verwerkt in de Verordening
15	Gedwongen verhuizing	<i>Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening ter compensatie van de beperkingen bij het normale gebruik van de woning en het zich verplaatsen in de woning, wordt onderzocht of verhuizen de goedkoopst adequate oplossing is (artikel 7.1.1). Als hieruit de conclusie moet worden getrokken dat de cliënt zal moeten verhuizen als dit de goedkoopst adequate oplossing is, dan is dit niet juist. In de Wmo 2015 is de opdracht aan de gemeente er voor te zorgen dat een cliënt zo lang als mogelijk in zijn eigen woning kan blijven. Er zal een belangenafweging moeten worden gemaakt. Zie voor een nadere juridische onderbouwing de blog Wmo 2015: gaat verhuisplicht nog steeds voor op een woningaanpassing? van mr. Matthijs Vermaat en de uitspraak van de Rechtbank Overijssel.</i> <i>Er wordt geen woonvoorziening verstrekt indien de cliënt niet is verhuisd naar de voor zijn beperkingen op dat moment meest geschikte woning, tenzij daarvoor vooraf schriftelijke toestemming is verleend door het college (artikel 7.1.2). Er dient in dit geval een belangenafweging plaats te vinden. De cliënt moet zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen verblijven. De eigen leefomgeving kan ook de eigen buurt of de omgeving van het eigen sociale netwerk zijn volgens de memorie van toelichting bij de Wmo 2015. Het zou bovendien ook mogelijk moeten zijn om de voorziening te verstrekken indien de cliënt zelf (een gedeelte van) de meerkosten op zich neemt. Daarnaast zou het ook mogelijk moeten zijn om achteraf toestemming te geven, zeker als er sprake was van spoed bij de verhuizing.</i>	Voordat verhuizing wordt toegepast wordt er een belangenafweging gemaakt tussen het aanpassen van de woning of verhuizen. Factoren die een rol spelen bij de belangenafweging zijn: 1. De aanwezigheid van aangepaste of eenvoudig aan te passen woningen 2. Kostenvergelijking tussen aanpassen en verhuizen 3. Volkshuisvestelijke factor kan een rol spelen 4. Woning moet binnen medisch aanvaardbare termijn beschikbaar zijn 5. Sociale omstandigheden 6. Afstemming met andere voorzieningen 7. Werksituatie 8. Verandering in woonlasten 9. Wooncomfort 10. Is de cliënt huurder of eigenaar van de woning? 11. De wil van de cliënt om te verhuizen	N.v.t.

16	Geen onnodige inbreuken op de privacy	<i>Op diverse punten wordt een inbreuk gemaakt op de privacy van de burger. In veel gevallen is die inbreuk gerechtvaardigd nu moet kunnen worden vastgesteld of een burger recht heeft op een bepaalde voorziening. Op een aantal punten is echter de vraag of de inbreuk niet verder gaat dan nodig is.</i>	Bij de uitvoering van alle aanvragen van inwoners wordt zorgvuldig omgegaan met de privacy gegevens van de inwoners. De wet en het privacy protocol van de gemeente voorzien hierin.	N.v.t.
17	Informatie inwinnen bij derden. Er zou alleen van deze mogelijkheid gebruik moeten worden gemaakt indien het noodzakelijk is voor het onderzoek en alleen met schriftelijke toestemming van de cliënt of zijn vertegenwoordiger. Als de cliënt geen toestemming geeft dan kan deze mogelijkheid alleen worden gebruikt als de wet hiervoor een grondslag biedt, bijvoorbeeld bij een vermoeden van fraude.	<i>In het artikel over het onderzoek (artikel 2.2) is opgenomen dat gebruik kan worden gemaakt van het inwinnen van informatie bij behandelaars, zorgverleners, familie en/of overige externe partijen.</i>	In de wet is reeds geregeld dat alle informatie enkel met toestemming wordt verkregen van de client. In de praktijk wordt dit ook nog eens geregeld met een toestemmingsformulier.	N.v.t.
18	Huisbezoek. De adviesraden achten het daarom onjuist om in de opsomming de mogelijkheid tot huisbezoek zonder meer op te nemen.	<i>Er is ook aangegeven dat gebruik kan worden gemaakt van een huisbezoek of een aanvullend huisbezoek als onderzoeksmethode. Het afleggen van een huisbezoek is een ingrijpende inbreuk op de privacy van een burger. Het is een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer als bedoeld in artikel 8 EVRM. Een inbreuk kan gerechtvaardigd zijn als dit een legitiem doel dient en wordt voldaan aan de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. De inbreuk moet bij wet zijn voorzien. Voor de Participatiewet is dit wettelijk geregeld, voor de overige wetten echter niet. De adviesraden achten het daarom onjuist om in de opsomming de mogelijkheid tot huisbezoek zonder meer op te nemen.</i>	Voor de Participatiewet is dit wettelijk geregeld, maar voor de Jeugd en de Wmo kan hier gebruik worden gemaakt van deze methode als de client dat wenst. Of de situatie daarom vraagt.	N.v.t.

19	Informatie inwinnen bij politie en justitie.	<i>De adviesraden vragen zich af waarom bij de integrale aanpak ook het domein politie en justitie wordt betrokken en op grond waarvan het college bevoegd is om ook het domein openbare orde en veiligheid in kennelijk alle gevallen te consulteren. De adviesraden zien alleen aanleiding om politie en justitie te betrekken indien hiervoor een wettelijke grondslag bestaat zoals bijvoorbeeld bij huiselijk geweld en kindermishandeling.</i>	Bij de integrale aanpak wordt niet in alle gevallen politie en justitie betrokken. Dit gebeurt enkel en alleen als daar aanleiding voor is. Bovendien worden alleen gegevens uitgewisseld die noodzakelijk zijn ten behoeve van de hulp die de inwoners krijgt. Dit gebeurt altijd met toestemming van de inwoner. Als er sprake is of vermoedens zijn van geweld in welke vorm dan ook dan wordt de inwoner altijd geïnformeerd over het feit dat gegevens uitgewisseld kunnen worden met derden, dus met politie en justitie. Ook in die gevallen worden alleen gegevens die relevant zijn voor het opgang brengen van de hulp of het stoppen van geweld.	N.v.t.
20	Heronderzoek	<i>In artikel 2.7 is bepaald dat het college een heronderzoek kan instellen om vast te stellen of er aanleiding bestaat om een beslissing op een aanvraag te heroverwegen. Voor de Participatiewet geldt dat dit al is geregeld in artikel 53a, zesde lid. Voor de overige twee wetten geldt dat het college periodiek kan onderzoeken of er aanleiding is een beslissing te heroverwegen (artikel 8.1.3 Jeugdwet en artikel 2.3.8 Wmo 2015). De adviesraden achten het niet wenselijk dat het college voor de Jeugdwet en de Wmo 2015, naast een periodiek onderzoek, op volstrekt willekeurige momenten een heronderzoek kan plegen. Een heronderzoek is alleen aangewezen indien het vermoeden bestaat dat er sprake is van een wijziging in de omstandigheden die van invloed is op het recht, de hoogte of de duur van de voorziening. De adviesraden achten het daarnaast wenselijk om, indien mogelijk, in de toekenningsbeschikking vast te leggen wanneer het periodiek heronderzoek zal plaatsvinden. Er is ook aangegeven dat gebruik kan worden gemaakt van een huisbezoek of een aanvullend huisbezoek als onderzoeksmethode.</i>	Heronderzoeken is bij wet geregeld. Echter is het aan de gemeente vrij om te bepalen wanneer en hoe vaak er een heronderzoek plaatsvindt. Dit is niet alleen in het geval van een vermoeden, maar het is ter beoordeling of de toegekende voorziening nog passend is voor de situatie van de inwoner. Er is geen sprake van periodieke onderzoeken, maar alleen heronderzoeken. Zie ook artikel 2.8	N.v.t.

21	Voorwaarden PGB. De adviesraden vragen zich af of het college hier bedoeld heeft af te wijken van de wet en zo, ja waarom. In onderdeel a is opgenomen dat de vertegenwoordiger niet de hulpverlener mag zijn. Deze beperking is niet opgenomen in de wet. De adviesraden vragen zich af waarom deze beperking gerechtvaardigd is.	<i>In deze bepaling zijn de voorwaarden opgenomen waaronder een persoonsgebonden budget wordt verstrekt. Dit is al vastgelegd in artikel 2.3.6 van de Wmo 2015, maar de voorwaarden zijn niet helemaal letterlijk overgenomen.</i>	Artikel 2.3.6 lid 2 geeft het volgende aan: Een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, indien: a. de cliënt naar het oordeel van het college op eigen kracht voldoende in staat is te achten tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, in staat is te achten de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren; Ivm fraudegevoeligheid is ervoor gekozen om de vertegenwoordiger van de cliënt niet dezelfde persoon te laten zijn als de hulpverlener. Het gaat hier om zaken als het inkopen van kwalitatief goede hulp en "beheren" van pgb. Indien dit door de vertegenwoordiger wordt gedaan als zijnde dezelfde persoon die de hulpverlening biedt, is er geen sprake van onafhankelijkheid en bescherming van de inwoner tegen fraude. De wet zegt niet dat het niet dezelfde persoon mag zijn, maar de wet zegt ook niet dat het mag.	N.v.t.
	Hoogte.	<i>De hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld aan de hand van de begroting (Jeugdwet) of het budgetplan (Wmo 2015). De adviesraden vragen zich af wat de consequenties zijn als de werkelijke kosten hoger blijken te zijn dan de begrote kosten. De hoogte van het persoonsgebonden budget wordt bepaald aan de hand van en tot het maximum van de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate individuele voorziening in natura die de gemeente beschikbaar heeft (artikel 3.4.3).</i> <i>Deze voorwaarde is wat tegenstrijdig. Een persoonsgebonden budget wordt pas toegekend als de jeugdige of zijn ouders zich gemotiveerd op het standpunt stellen dat zij de individuele voorziening die wordt geleverd door een door het college voorgestelde aanbieder niet passend achten. Hoe kunnen de kosten van de niet passende voorziening dan in alle gevallen de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget bepalen? De adviesraden kunnen zich voorstellen dat er situaties zijn waarbij de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget hoger moet worden vastgesteld dan de hoogte van de in deze situatie niet passende voorziening. Als richtlijn is het begrijpelijk, maar in individuele gevallen zou hiervan afgeweken moeten kunnen worden. Dit laatste temeer nu de hoogte van het persoonsgebonden budget op maat wordt vastgesteld.</i>	Het uitgangspunt bij het bepalen van de hoogte van het pgb is zoals is weergegeven in de genoemde artikelen. Echter op basis van maatwerk wordt in enkele gevallen gekeken of hier via de hardheidsclausule van afgeweken kan worden.	N.v.t.

22	Kosten gemaakt voor de aanvraag	<i>Er is bepaald dat het college geen persoonsgebonden budget verstrekt voor zover de aanvraag betrekking heeft op kosten die de cliënt voorafgaand aan de indiening van de aanvraag heeft gemaakt (artikel 3.4.2 en artikel 7.2.1). Deze weigeringsgrond is niet ontleend aan de Jeugdwet of de Wmo 2015. De adviesraden stellen voor in ieder geval een uitzondering te maken in de situatie dat er sprake is geweest van spoedeisende hulp en er voor het overige geen redenen zijn om het persoonsgebonden budget te weigeren. Als de cliënt meer kosten heeft gemaakt dan noodzakelijk dan zouden alleen de meerkosten niet voor vergoeding in aanmerking komen. De adviesraden zijn verder van mening dat de aanvraag niet als uitgangspunt zou moeten worden genomen indien deze vooraf is gegaan door een melding. In dat geval zou de melding als uitgangspunt moeten worden gehanteerd, gelet op de integrale benadering. Het valt op dat de weigeringsgrond van het persoonsgebonden budget alleen betrekking heeft op de kosten voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, terwijl bij sommige voorzieningen de voorziening geheel geweigerd wordt. Dit is niet consistent vooral niet als diezelfde voorziening verstrekt kan worden uit een persoonsgebonden budget. In het kader van de integrale benadering is dit niet gewenst.</i>	1. De kosten vanaf moment van melding kunnen worden vergoed als blijkt na onderzoek dat het noodzakelijke kosten zijn. 2. De kosten die gemaakt worden, in spoedeisende situaties worden per geval beoordeeld en indien nodig via de hardheidsclausule toegekend.	N.v.t.
23	Niet professionele hulp	<i>De hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld op het geldend minimum uurloon voor 23 jaar en ouder als er sprake is van niet professionele jeugdhulp (artikel 3.4.3 en artikel 7.2.1). De adviesraden vragen zich af waarom hier niet is aangesloten bij de door de VNG geadviseerde tarieven. Het hanteren van een (te) laag tarief voor niet professionele jeugdhulp of niet professionele maatschappelijke ondersteuning kan tot gevolg hebben dat de cliënt afziet van het persoonsgebonden budget en een beroep doet op de veel duurdere en mogelijk in die situatie minder adequate professionele hulp. Het tarief zou een redelijke vergoeding moeten zijn voor de verrichte werkzaamheden.</i>	Er zijn o.i. geen tarieven door de VNG geadviseerd. Op de site van de VNG staat een handreiking pgb waarbij het uitgangspunt een bruto uurloon is. Hierin staat verder niet wat geadviseerd wordt om een hoger tarief te hanteren. De VNG heeft in samenwerking met Q consult reken sjablonen laten maken om diverse kostencomponenten mee te berekenen in het uurloon. Bovenop het minimum wettelijke uurloon kunnen ook andere kosten meegenomen worden bij berekening van het pgb tarief, denk aan kosten als reiskosten etc. Het sjabloon van Q consult zou kunnen helpen bij het berekenen van het totale pgb tarief.	N.v.t.

24	Criteria sociaal netwerk	<i>De jeugdhulp mag alleen worden betrokken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk mits dit aantoonbaar tot betere en effectievere hulp leidt en doelmatiger is dan de inzet van een voorziening in natura of een voorziening bekostigd uit een persoonsgebonden budget voor professionele hulp (artikel 3.4.4). De adviesraden zien niet in waarom de jeugdhulp niet ook zou kunnen worden betrokken van een persoon uit het sociale netwerk als deze hulp aantoonbaar net zo goed, effectief en doelmatig is als professionele hulp. Dit temeer omdat dit in principe minder kosten met zich meebrengt dan professionele hulp. Op grond van het eerste lid onderdeel c mogen tussenpersonen of belangenbehartigers niet het uit het persoonsgebonden budget worden betaald. Het is onduidelijk wie bedoeld worden met tussenpersonen en belangbehartigers. Worden hier de cliëntondersteuners of de beheerders van het persoonsgebonden budget mee bedoeld? Een definitie van deze twee begrippen ontbreekt. Ook is niet helemaal duidelijk waarom deze personen niet zouden mogen worden betaald uit het persoonsgebonden budget. Een nadere toelichting is wenselijk vanuit het oogpunt van transparantie en duidelijkheid naar de burger.</i>	Ivm fraudegevoeligheid is ervoor gekozen om de vertegenwoordiger van de cliënt niet dezelfde persoon te laten zijn als de hulpverlener. Het gaat hier om zaken als het inkopen van kwalitatief goede hulp en "beheren" van pgb. Indien dit door de vertegenwoordiger wordt gedaan als zijnde dezelfde persoon die de hulpverlening biedt, is er geen sprake van onafhankelijkheid en bescherming van de inwoner tegen fraude. Om die reden is hiervoor gekozen. De wetgever heeft bepaald dat per 1 januari 2018 voor de nieuwe contracten uitgegaan wordt van minimaal het minimumloon. Ten aanzien van het betrekken van een persoon of personen uit het sociaal netwerk wordt verwezen naar artikel 3.4.4. lid b.	N.v.t.
25	Maatwerkvoorziening	<i>Er is bepaald dat geen maatwerkvoorziening wordt verstrekt indien het een voorziening betreft die de cliënt voor de melding, aanvraag of het besluit heeft gerealiseerd of geaccepteerd, tenzij het college daarvoor schriftelijk toestemming heeft verleend. Deze weigeringsgrond is niet ontleend aan de Wmo 2015. De adviesraden stellen voor in ieder geval een uitzondering te maken in de situatie dat er sprake is geweest van spoedeisende hulp en er voor het overige geen redenen zijn om de maatwerkvoorziening te weigeren. Als er geen andere redenen zijn om de maatwerkvoorziening toe te kennen of te weigeren dan is er in ieder geval geen aanleiding om de kosten die worden gemaakt vanaf de melding, de aanvraag of het besluit niet te vergoeden. De weigeringsgrond zou dan alleen moeten gelden voor de kosten die zijn gemaakt voorafgaand aan de melding, de aanvraag of het besluit.</i>	Zie antwoord op vraag 22.	N.v.t.

26	Woonvoorziening. 1.De adviesraden tekenen hierbij aan dat deze weigeringsgrond niet tot gevolg zou mogen hebben dat de cliënt gedurende lange tijd verstoken blijft van een noodzakelijke aanpassing. 2. De adviesraden vragen zich af waarom voor deze beperking is gekozen. Is er wel een wettelijke grondslag om in deze situatie geen persoonsgebonden budget te verstrekken?	<i>Er wordt geen woonvoorziening verstrekt voor zover het voorzieningen in woongebouwen betreft die specifiek gericht zijn op ouderen of mensen met beperkingen en die bij nieuwbouw of renovatie meegenomen kunnen worden. In het derde lid is opgenomen dat geen persoonsgebonden budget wordt verstrekt ten behoeve van een verhuizing als cliënt voor het eerst zelfstandig gaat wonen.</i>	Uit jurisperentie is gebleken dat dit is toegestaan om woonvoorzieningen uit te sluiten in specifiek voor gehandicapten of ouderen bedoelde gebouwen. Ook hier is er sprake van maatwerk, waarbij het onderzoek leidend is en goed onderzocht dient te worden of er sprake is van een voor ouderen gehandicapten bedoelde woongebouw, waarbij de verhuurder ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor moet nemen. Hierbij zal zeker in overweging worden genomen dat de inwoner niet de dupe wordt van wet en regelgeving. Wat betreft lid 3, dit heeft betrekking op verhuiskostenvergoeding en niet op woningaanpassingen. Het is algemeen gebruikelijk dat mensen, die voor het eerst zelfstandig gaan wonen, hier ook kosten voor maken. Dit geldt ook voor mensen met een beperking. Deze kosten vallen daarom niet onder de compensatieplicht van de wmo.	N.v.t.
27	Verhuiskosten	Een persoonsgebonden budget ten behoeve van verhuizing bedraagt de werkelijke kosten tot maximaal € 2500. De maximale vergoeding is flink lager dan de vergoeding die door de minister is vastgesteld als minimumbijdrage in de Regeling minimumbijdrage verhuis- en inrichtingskosten bij renovatie te weten € 5910. Graag vernemen wij waarom een bedrag van € 2500 desalniettemin een redelijke grens is. Stel dat de werkelijke kosten van de verhuizing € 5000 bedragen en de eigen bijdrage zou neerkomen op € 2000. Betekent dit dan dat er € 500 wordt vergoed of € 2500? Dit blijkt niet helemaal duidelijk uit de regeling.	Het gaat hier alleen om verhuiskosten en niet om inrichtingskosten. Dat verklaard al voor een deel waarom het veel lager is, daarnaast dient een pgb passend en toereikend te zijn. Indien de noodzakelijke kosten hoger of lager zijn, wordt het tarief hieraan aangepast. Artikel 7.2.1 sub 3h wordt toegevoegd aan de verordening.	N.v.t.
28	Vervoersvoorziening	Een persoonsgebonden budget voor het gebruik van een (rolstoel)taxi/individueel taxivervoer bedraagt het in de regio gangbare toepasselijke tarief, uitgaande van maximaal 500 zones per jaar. Wat is de hoogte van het in de regio gangbare toepasselijke tarief en met welke reden is dit tarief niet opgenomen in de Verordening zelf? Dit is transparanter voor de burger en is daarom ook een wettelijk vereiste. Vraag is ook of maximaal 500 zones per jaar voor iedere cliënt toereikend is. Waar is dit maximum precies op gebaseerd? Dit geldt ook voor het maximaal aantal kilometers van 2500 bij een persoonsgebonden budget voor individueel gebruik van een eigen auto. De adviesraden nemen aan dat dit komt bovenop de vervoerskosten die worden vergoed uit de basisverzekering. Een toelichting op dit onderwerp wordt gemist.	Momenteel wordt er voor het collectief taxivervoer maximaal 500 zones gehanteerd, op basis van maatwerk kan hiervan worden afgeweken, maar het uitgangspunt is maximaal 500 zones. 2500 km is ook hiervan afgeleid, gezien 1 zone 5 km is en 500x5km= 2500 km. Ook hiervan kan worden afgeweken in het kader van maatwerk. Het tarief van het taxivervoer wordt hier niet genoemd, omdat het jaarlijks geïndexeerd wordt. De verordening zal dan jaarlijks opnieuw moeten worden vast gesteld. Dit tarief en de indixatie kunnen wel genoemd worden in de nadere regels.	N.v.t.

29	Bijlage			
30	Artikel 1.1 Begrippen	Als een definitie uit een bovenliggende wet is overgenomen dan kan worden volstaan met een verwijzing naar die definitie. 7. het gesprek: het gesprek als bedoeld in artikel 2.1 lid 4 van deze verordening. In artikel 2.1 lid 4 wordt geen gesprek genoemd. Artikel 2.1 lid 1 lijkt logischer. Het is niet duidelijk of met gesprek bedoeld wordt een gesprek in persoon of een telefonisch gesprek of allebei. Dit zou in de definitie verduidelijkt moeten worden.	Uw opmerking wordt overgenomen. Artikel 1.1 lid7 wordt verwijderd.	Is verwerkt in de Verordening.
31	Het heeft de voorkeur om deze twee begrippen apart te vermelden. Als je in de alfabetische opsomming op zoek gaat naar familiegroepsplan dan zie je de definitie mogelijk over het hoofd. Daarnaast heeft het de voorkeur om te verwijzen naar het artikel in de bovenliggende regelgeving. Dus voor het persoonlijk plan: het plan als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 2 Wmo 2015 en voor het familiegroepsplan: het plan als bedoeld in artikel 1.1 van de Jeugdwet.	persoonlijk plan van aanpak/familiegroepsplan	Uw advies nemen we over.	Is verwerkt in de Verordening.
32		De volgende begrippen zouden voor de duidelijkheid of de leesbaarheid nog kunnen worden toegevoegd: • Bemoeizorg • Beschermd wonen • Gebruikelijke zorg • Opvang • Participatie • Spoedeisende hulp • Vertegenwoordiger • Woonvoorziening • Zelfredzaamheid	Deels nemen wij uw advies over: een aantal van de genoemde begrippen wordt toegevoegd in hoofdstuk 1 en een deel van de genoemde begrippen zoals bescherm wonen, opvang, participatie, vertegenwoordiger en zelfredzaamheid is al gedefinieerd in de wet.	Is verwerkt in de Verordening.

33	Bij gebruikelijke zorg: is er een verschil met gebruikelijke hulp? Beide termen komen voor, alleen voor gebruikelijke hulp is een definitie opgenomen. Bij vertegenwoordiger wordt dan iedere vertegenwoordiger bedoeld of wordt hiermee de wettelijk vertegenwoordiger bedoeld (bijvoorbeeld ouders) en/of de door de rechter benoemde vertegenwoordiger (curator, bewindvoerder of mentor).	Gebruikelijke zorg als begrip, zal worden toegevoegd. Met vertegenwoordiger wordt niet alleen de wettelijke vertegenwoordiger bedoeld.	Het eerste deel zal worden verwerkt in de Verordening.
34	Artikel 2.1 melding hulpvraag		
35	In de titel hoort melding met een hoofdletter gelet op het gebruik hiervan in de overige titels.	Nemen wij over.	Is verwerkt in de Verordening.
36	In het eerste lid staat hoe de melding kan worden gedaan. Er is niet geregeld wie de melding kan doen. Is dit alleen de cliënt zelf of ook zijn vertegenwoordiger, mantelzorger of cliëntondersteuner. Is een machtiging nodig als cliënt de melding zelf niet doet? Geldt dit dan voor alle situaties?	De melding kan 'door of namens de cliënt' worden gedaan. Dit kan ruim worden opgevat. Naast de cliënt kan bijvoorbeeld diens vertegenwoordiger, mantelzorger, partner, familielid, buurman of andere betrokkene de melding doen. Vanwege verschillen in wetgeving geldt dit echter niet voor alle voorziening. Zie ook antwoord op vraag 2	N.v.t.
37	In het tweede lid hoort Uitvoeringsinstituut werknemers-verzekeringen te zijn Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.	Nemen wij over.	Is verwerkt in de Verordening.
38	De leden 3 en 4 in combinatie met artikel 2.2 zijn niet geheel logisch. De ontvangst van de melding wordt bevestigd, na de melding volgt een onderzoek en dit onderzoek start met een afspraak voor een gesprek. De zinsnede: het college maakt zo spoedig mogelijk een afspraak voor een gesprek kan beter in artikel 2.2 worden opgenomen.	Nemen wij niet over. Na een medling die op verschillende manieren kan worden gedaan volgt het proces van onderzoek en eventueel aanvraag. Voor wat betreft de termijnen zijn er werkafspraken gemaakt in het Dienstverleningsmodel.	N.v.t.
39	Het tweede lid heeft betrekking op een digitale melding bij het UWV. De adviesraden vragen zich af of het college ook de ontvangst van deze melding aan de burger bevestigt of dat dit door het UWV wordt gedaan. Als dit door het UWV wordt gedaan dan klopt de bepaling niet helemaal.	De melding bij het UWV is een aanvraag. Het UWV informeert de gemeente.	N.v.t.
40	De term zo spoedig mogelijk is onvoldoende concreet en kan voor onnodige en ongewenste onrust bij de burger zorgen. Daarnaast wordt een termijn gemist binnen welke het gesprek plaatsvindt. Ook is de vorm van het gesprek niet duidelijk. Het kan duiden op een gesprek in persoon of telefonisch. Beiden zouden mogelijk moeten zijn en de voorkeur van de burger zou hierin leidend moeten zijn.	Wettelijk is al bepaald dat het onderzoek na een melding maximaal zes weken mag beslaan (zie artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet). Dit proces hanteren we ook voor de overige voorziening. Een client met een hulpvraag die op grond van een andere wet kan worden beantwoord, kan direct en gericht worden doorverwezen. Het gesprek in het kader van het onderzoek kan in een persoonlijk gesprek of telefonisch en is afhankelijk van de situatie.	N.v.t.

41	De zinsnede in het vijfde lid: Het college informeert de cliënt, en/of diens vertegenwoordiger en eventueel diens mantelzorger kan leesbaarder: het gebruik van het woord diens kan beter achterwege worden gelaten, mede gelet op het feit dat het woord niet consequent in de hele verordening wordt gebruikt. Alternatief: Het college informeert de cliënt en indien van toepassing zijn vertegenwoordiger en/of zijn mantelzorger en/of cliëntondersteuner...	Uw advies nemen wij niet over, omdat dit meerdere keren in de verordening is opgenomen.	n.v.t.
	De cliënt kan begeleid worden door zijn (wettelijk) vertegenwoordiger, mantelzorger en/of zijn cliëntondersteuner. Om te voorkomen dat deze opsomming telkens herhaald moet worden bij elke bepaling kan ervoor gekozen worden om een overkoepelende term te gebruiken voor deze begeleiders. Dit bevordert de leesbaarheid van de bepalingen.	De opmerking "de client kan begeleid worden.." is ons niet duidelijk.	N.v.t.
42	Vraag is ook waarom deze bepaling is opgenomen aangezien deze verplichting al voortvloeit uit de wet (artikel 2.3.2 lid 3 Wmo 2015) en het college heeft aangegeven geen onnodige herhaling te willen opnemen. Als de wens is om dit toch op te nemen waarom is de verplichting van het college om de cliënt te wijzen op de mogelijkheid om een persoonlijk plan in te dienen dan niet opgenomen (artikel 2.3.2 lid 2 Wmo 2015)?	Idem	N.v.t.
43	Het zesde lid lijkt meer op zijn plaats in artikel 2.2. Het onderzoek zal toch op zijn minst moet zijn aangevangen voordat kan worden vastgesteld dat er sprake is van spoedeisende hulp.	Nemen wij niet over. In geval van crisis (spoeisend) moet direct worden gehandeld en wordt niet gewacht op onderzoek zoals wordt bedoeld in het proces.	N.v.t.
44	De formulering van het zesde lid klopt niet helemaal: het moet bij spoedeisende gevallen zijn. De opsomming in onderdeel c klopt daarnaast niet: Bij spoedeisende gevallen treft het college zo spoedig mogelijk: vraagt het college een machtiging... Alternatief: Spoedeisende hulp: bij spoedeisende gevallen: a. treft het college zo spoedig mogelijk een passende tijdelijke maatregel; of b. treft het college zo spoedig mogelijk een passende voorziening; of c. vraagt het college een machtiging etc.	Uw advies nemen wij gedeeltelijk over. Lid 6 luidt als volgt: bij spoedeisende gevallen treft het college zo spoedig mogelijk: a. een passende tijdelijke maatregel, of b. een passende voorziening, of c. vraagt het college een machtiging gesloten jeugdhulp. Het college legt de beslissing omtrent de inzet van hulp in dat geval zo snel mogelijk, doch in ieder geval binnen vier weken na de start van de hulp, vast in een beschikking.	Is verwerkt in de Verordening.
45	Artikel 2.2 Het onderzoek		

46	In het eerste lid wordt verwezen naar het onderzoek zoals bedoeld in artikel 1.1 lid 13. Als een bepaalde term in artikel 1.1 wordt genoemd bij de begrippen dan hoeft hier niet naar verwezen te worden. De leesbaarheid wordt hierdoor verbeterd. Alternatief voor het eerste lid: Het onderzoek start met het voeren van een gesprek met cliënt. Het college maakt binnen een week na ontvangst van de melding een afspraak voor een gesprek. Het college streeft ernaar het gesprek binnen twee weken te laten plaatsvinden.	Het alternatief nemen wij over.	Is verwerkt in de Verordening
47	In het eerste lid onder a wordt aangegeven dat het gesprek voor het college een middel is om haar wettelijke verantwoordelijkheden en de verantwoordelijkheden zoals genoemd in artikel 2.1 lid 3 van deze verordening ten uitvoer te brengen. De vraag is welke wettelijke verantwoordelijkheden hier worden bedoeld. In artikel 2.1 lid 3 worden geen verantwoordelijkheden genoemd anders dan de ontvangstbevestiging en het maken van een afspraak voor een gesprek. Uit deze bepaling volgt nu dat het gesprek voor het college een middel is om de ontvangstbevestiging en het maken van een afspraak voor het gesprek ten uitvoer te brengen. Dit kan niet de bedoeling zijn van deze bepaling.	Nemen wij niet over. Met dit artikel wordt voldaan aan de wettelijke verplichtingen (Jeugd, Wmo, Pwet, Leerlingenvervoer en SH) en het waarborgt de integrale benadering binnen het sociaal domein.	N.v.t.
48	In het eerste lid onder b wordt aangegeven dat de vraag van cliënt leidend is in hoe uitgebreid het gesprek is. Deze bepaling kan duidelijker worden geformuleerd. Wordt met uitgebreid de duur van het gesprek bedoeld of iets anders. Daarnaast geldt dat de oorspronkelijke vraag van de cliënt niet leidend zou moeten zijn, maar de uiteindelijke behoefte van de cliënt. In sommige gevallen kan het noodzakelijk zijn om door te vragen zodat de behoefte achter de vraag duidelijk wordt. Dit sluit beter aan bij de gewenste integrale benadering.	Zie antwoord op vraag 3	N.v.t.
49	In het eerste lid onder c wordt aangegeven dat de mantelzorger en/of diens vertegenwoordiger betrokken worden bij het gesprek indien door de cliënt gewenst. Hoe verhoudt zich dit met de bepaling in de aanhef in het eerste lid waarin staat dat het onderzoek start met het voeren van een gesprek met cliënt, mantelzorger(s) en/of diens vertegenwoordiger.	Lid c biedt de mogelijkheid aan de client om een matelzorger en/of vertegenwoordiger te betrekken bij het gesprek als de client dat wenst.	N.v.t.
50	In het tweede lid: vraagt het college <i>om toestemming</i> moet zijn vraagt het college toestemming om. In de laatste zin moet het om zijn voor.	De wijziging wordt overgenomen.	Is verwerkt in de Verordening

51	Met betrekking tot het tweede lid is de vraag of het noodzakelijk is om dit in de verordening op te nemen aangezien dit al voortvloeit uit de wet. De zin Het college legt de afspraken over het verwerken van persoonsgegevens vast in een protocol is niet helemaal duidelijk. Gaat het hier om een algemeen protocol voor het vastleggen van persoonsgegevens of gaat het hier om de afspraken die zijn gemaakt met de cliënt.	Nemen wij niet over, dit is onze integrale benadering. Uw opmerking heeft enkel en alleen betrekking op de Wmo. Voor wat betreft het protocol: het gaat hier om een alg. Protocol.	N.v.t.
52	In het derde lid onder h staat dat het college onderzoekt voor zover nodig indien van toepassing: of er sprake is van een bijdrage in de kosten voor het gebruik van een voorziening en (een inschatting van) de hoogte van de verschuldigde bijdrage. De wet schrijft echter voor dat het college onderzoekt welke bijdragen in de kosten de cliënt verschuldigd zal zijn. Een inschatting van de kosten is derhalve niet voldoende. Zie ook het standpunt van de Centrale Raad van Beroep in ECLI:NL:CRVB:2017:3358: Uit de wettelijke systematiek volgt, net zoals dat bij de Wet maatschappelijke ondersteuning voor een individuele voorziening het geval was (zie de uitspraak van de Raad van 7 augustus 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:1321), dat het college beslist of degene aan wie een maatwerkvoorziening wordt verleend daarvoor een bijdrage verschuldigd zal zijn en dat de hoogte van de bijdrage, met uitzondering van die voor opvang, wordt vastgesteld en geïnd door CAK. Uit de wettelijke systematiek volgt verder het uitgangspunt dat het besluit waarbij de maatwerkvoorziening wordt toegekend het laatste moment is waarop een betrokkene kennis kan nemen van de verschuldigdheid van een bijdrage en wat de kostprijs van de voorziening is die de maximaal verschuldigde bijdrage begrenst. Ten laatste bij het besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening moet duidelijk zijn welke rechten en plichten daaraan zijn verbonden, zodat een betrokkene – alles overziend – nog kan besluiten daarvan af te zien.	Uw advies nemen wij niet over. De inschatting handhaven wij in dit artikel, omdat wij (tijdens het onderzoek) niet instaat zijn om de hoogte van de eigen bijdrage exact te berekenen. Dit heeft te maken met diverse factoren zoals de hoogte van het inkomen, wet op de privacy, etc. Voor de inwoner bestaat de mogelijkheid om zelf via een rekenmodel van het CAK de hoogte van de eigen bijdrage te berekenen.	N.v.t.

53	In het derde lid aanhef en onder i staat Het college onderzoekt voor zover nodig indien aan het college overhandigd het persoon plan als bedoeld in artikel 2.3.2 lid 2 van de Wmo 2015 of familiegroepsplan als bedoeld in artikel 2.1 sub g van de Jeugdwet. De Wmo 2015 schrijft voor dat het persoonlijk plan moet worden betrokken bij het onderzoek, dus niet voor zover nodig. Nu dit al wordt voorgeschreven in de wet is de vraag waarom dit in deze verordening wordt herhaald.	Het betreft hier niet alleen het onderzoek gericht op de Wmo voorzieningen, maar ook om voorzieningen in het kader van de Jeugdwet of een andere wet. Persoonlijk plan en familiegroepsplan staan wel in de wet genoemd, maar familiegroepsplan wordt in het algemeen niet of nauwelijks gebruikt door de client terwijl dit een recht is. Bij opvoedzorgen hebben inwoners het recht om zelf een familiegroepsplan te maken. Dit plan wordt betrokken bij het onderzoek en de te verlenen voorziening. Daarnaast is het bedoeld om de regie van de client te versterken.	N.v.t.
54	In het vierde wordt verwezen naar de aanvraag zoals bedoeld in artikel 1.1 lid 1 van deze verordening. De zinsnede zoals bedoeld in artikel 1.1 lid 1 van deze verordening kan achterwege worden gelaten. Dit bevordert de leesbaarheid.	Wij nemen uw advies over.	Is verwerkt in de Verordening.
55	In het vierde lid onder e is aangegeven dat gebruik kan worden gemaakt van het inwinnen informatie bij behandelaars, zorgverleners, familie en/of overige externe partijen als onderzoeksmethode. Dit moet zijn het inwinnen van informatie.	Correct, nemen we over.	Is verwerkt in de Verordening
56	Bij deze onderzoeksmethode is sprake van een inbreuk op de privacy en deze methode zou alleen ingezet moet worden met schriftelijke toestemming van de cliënt. Uitzondering hierop zou alleen mogelijk moeten zijn in gevallen die worden genoemd in de wet of verordening.	Wanneer informatie van derden nodig is, wordt er altijd om toestemming gevraagd.	N.v.t.
57	In het vierde lid onder f is aangegeven dat gebruik kan worden gemaakt van een huisbezoek of een aanvullend huisbezoek als onderzoeksmethode. Het afleggen van een huisbezoek is een ingrijpende inbreuk op de privacy van een burger. Het is een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer als bedoeld in artikel 8 EVRM. Een inbreuk kan gerechtvaardigd zijn als dit een legitiem doel dient en wordt voldaan aan de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit. De inbreuk moet bij wet zijn voorzien. Voor de Participatiewet is dit wettelijk geregeld, voor de overige wetten echter niet. De adviesraden achten het daarom onjuist om in de opsomming de mogelijkheid tot huisbezoek zonder meer op te nemen.	Zie antwoord op vraag 18	N.v.t.
58	In het zesde lid is aangegeven dat de cliënt verplicht is alle gegevens te verstrekken die nodig zijn voor de aanvraag. Dit volgt echter ook al uit artikel 4:5 van de Awb en bijvoorbeeld artikel 2.3.2 lid 7 van de Wmo 2015 en is om die reden in strijd met het uitgangspunt dat in de verordening geen herhalingen worden opgenomen.	Het is bedoeld voor de inwoner ter verduidelijking.	N.v.t.

59	In het zevende lid is een opsomming opgenomen die niet compleet lijkt of de komma moet worden vervangen door een punt. De adviesraden vragen zich af waarom bij de integrale aanpak ook het domein politie en justitie wordt betrokken en op grond waarvan het college bevoegd is om ook het domein openbare orde en veiligheid in kennelijk alle gevallen te consulteren. De adviesraden zien alleen aanleiding om politie en justitie te betrekken indien hiervoor een wettelijke grondslag bestaat zoals bijvoorbeeld bij huiselijk geweld en kindermishandeling.	Zie antwoord op vraag 19.	N.v.t.
60	In het achtste lid is bepaald dat bij het onderzoek aan cliënt wordt medegedeeld welke mogelijkheden er bestaan ten aanzien van de oplossingsrichting, inclusief de wijze van bekostiging. De adviesraden zien graag dat dit schriftelijk wordt meegedeeld. Op grond van artikel 2.3.2 lid 8 Wmo 2015 moet het college de cliënt een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekken. De adviesraden lezen deze bepaling zo dat in de schriftelijke weergave niet alleen de gekozen oplossing wordt opgenomen, maar alle mogelijkheden die er bestaan ten aanzien van de oplossingsrichting. De cliënt heeft dan na afloop van het gesprek nog de mogelijkheid om rustig na te denken over de door hem gewenste oplossing alvorens een definitieve keuze te maken. De adviesraden adviseren dan ook om een periode in te lassen waarin de cliënt tijd heeft om te reflecteren alvorens de beslissing wordt genomen. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt als er sprake is van spoed.	Zie antwoord op vraag 12.	N.v.t.
61	Artikel 2.3 De vastlegging van het onderzoek		
62	In het eerste lid wordt gesproken over een (persoonlijk) plan van aanpak. Deze term is verwarrend aangezien de cliënt ook zelf een persoonlijk plan kan hebben opgesteld. Nu het plan van aanpak door het college wordt opgesteld is het ook geen persoonlijk plan van aanpak. Het advies is dan ook om het woord (persoonlijk) weg te laten. Ook voor deze bepaling geldt dat niet alleen de gekozen oplossing wordt opgenomen, maar alle mogelijkheden die er zijn (zie opmerking bij artikel 2.2 lid 8).	Uw advies nemen wij over. 'persoonlijk' wordt verwijderd.	Is verwerkt in de Verordening.
63	Artikel 2.4 De aanvraag		

64	In het eerste lid wordt verwezen naar de aanvraag zoals bedoeld in artikel 1.1 lid 1. Als een bepaalde term in artikel 1.1 wordt genoemd bij de begrippen dan hoeft hier niet naar verwezen te worden. De leesbaarheid wordt hierdoor verbeterd. In het eerste lid staat: De aanvraag moet schriftelijk plaatsvinden. Hiertoe wordt een vastgesteld aanvraagformulier beschikbaar gesteld. Deze formulering brengt niet met zich mee dat de burger ook verplicht gebruik moet maken van dit formulier, terwijl dit wel de bedoeling lijkt. Deze formulering wijkt daarnaast ook af van de overige bepalingen over het doen van een aanvraag. Een harmonisering van deze bepalingen is gewenst. Voorstel: De aanvraag wordt ingediend middels een door het college vastgesteld formulier.	Dank voor uw advies. De verwijzing heeft betrekking op de diverse aanvragen in het kader van de verschillende wetten.	N.v.t.
65	.		
66	Artikel 2.5 De inhoud van de beschikking		
67	De formulering van onderdeel k sluit niet geheel aan bij de aanhef: Bij het treffen van een voorziening legt het college in ieder geval de volgende onderdelen bij beschikking vast: Als sprake is van een te betalen bijdrage wordt de cliënt daarover in de beschikking geïnformeerd.	de formulering wordt gewijzigd: Als er sprake is van een te betalen eigen bijdrage.	Is verwerkt in de Verordening.
68	Bij onderdeel k moet niet alleen worden vastgelegd dat er sprake is van een te betalen bijdrage, maar er moet ook worden vastgelegd hoe hoog die te betalen bijdrage is. Zie ook de opmerking bij artikel 2.2.	Zie antwoord op vraag 52.	N.v.t.
69	Artikel 2.6 Wijziging situatie		

70	In deze bepaling is een verplichting opgenomen om mededeling te doen van alle feiten en omstandigheden waarvan redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat zij van invloed kunnen zijn op een beslissing van het college op een aanvraag. Voor de Participatiewet en de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening is de bepaling overbodig. Voor de Jeugdwet en de Wmo 2015 is de bepaling een aanvulling omdat deze niet geldt voorafgaand aan de aanvraag. Onduidelijk is waarom de Wet op schuldhulpverlening hier wordt genoemd aangezien deze wet niet wordt genoemd bij de grondslag. Het is niet helemaal duidelijk of de verplichting nu ook geldt voor de overige wetten, nu deze niet worden genoemd. Ook is niet duidelijk waarom de verplichting wordt beperkt tot de aanvraag. Het zou duidelijker zijn als de cliënt wordt verplicht ten alle tijde (en niet alleen voorafgaand aan de aanvraag) mededeling te doen van feiten of omstandigheden waarvan het redelijkerwijs duidelijk is dat zij van invloed kunnen zijn op het recht, de hoogte of de duur van de voorziening.	Mee eens, de cliënt wordt verplicht te allen tijde mededeling te doen van feiten of omstandigheden waarvan het redelijkerwijs duidelijk is dat zij van invloed kunnen zijn op het recht, de hoogte of de duur van de voorziening. Dit geldt voor alle soorten aanvragen.	N.v.t.
71	Artikel 2.7 Heronderzoek		
72	In dit artikel is bepaald dat het college een heronderzoek kan instellen om vast te stellen of er aanleiding bestaat om een beslissing op een aanvraag te heroverwegen. Voor de Participatiewet geldt dat dit al is geregeld in artikel 53a, zesde lid. Voor de overige twee wetten geldt dat het college periodiek kan onderzoeken of er aanleiding is een beslissing te heroverwegen (artikel 8.1.3 Jeugdwet en artikel 2.3.8 Wmo 2015). De adviesraden achten het niet wenselijk dat het college voor de Jeugdwet en de Wmo 2015, naast een periodiek onderzoek, op volstrekt willekeurige momenten een heronderzoek kan plegen. Een heronderzoek is alleen aangewezen indien het vermoeden bestaat dat er sprake is van een wijziging in de omstandigheden die van invloed is op het recht, de hoogte of de duur van de voorziening. De adviesraden achten het daarnaast wenselijk om, indien mogelijk, in de toekenningsbeschikking vast te leggen wanneer het periodiek heronderzoek zal plaatsvinden.	Zie antwoord op vraag 20	N.v.t.
73	Artikel 2.8 Intrekking Herziening en beëindiging	De titel zou moeten luiden: Intrekking, herziening en beëindiging. De gronden voor intrekking, herziening en beëindiging zijn al opgenomen in de Jeugdwet, de Participatiewet en de Wmo 2015. Voor deze wetten heeft deze bepaling geen toevoegde waarde.	Intrekking, herziening en beëindiging. Is verwerkt in de Verordening.

74		Onderdeel c is beperkt tot de Jeugd en WMO, deze toevoeging kan achterwege worden gelaten. De vraag is ook of de hier genoemde grond kan leiden tot herziening of intrekking nu een wettelijke grondslag hiertoe in de Jeugdwet en Wmo 2015 ontbreekt. Een herziening met terugwerkende kracht kan alleen indien de cliënt een verwijt valt te maken of het de cliënt redelijkerwijs duidelijk had moeten zijn dat de beslissing tot toekenning niet juist was. De herziening is anders in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en/of vertrouwensbeginsel.	Nemen wij niet over. Het gaat hier om een voorziening die toegekend wordt, maar dat de inwoner daar geen gebruik maakt. Wanneer de inwoner gedurende 6 maanden geen gebruik maakt van de verleende voorziening, komt deze te vervallen.	N.v.t.
75	Artikel 2.9 Terugvordering			
76		In dit artikel is geregeld dat indien het recht op een voorziening is ingetrokken, op basis daarvan geheel of gedeeltelijk de geldswaarde van de ten onrechte genoten voorziening in nature of het ten onrechte genoten geldbedrag wordt teruggevorderd. Dit zou niet alleen moeten gelden voor de situatie waarin het recht is ingetrokken, maar ook in de situatie waarin het recht op uitkering is herzien. De adviesraden stellen zich op het standpunt dat alleen sprake kan zijn van terugvordering als de cliënt iets te verwijten valt. Er zijn in de Jeugdwet en de Wmo 2015 vijf gronden voor herziening van de uitkering: a. Er zijn onjuiste of onvolledige gegevens verstrekt, juiste en volledige verstrekking zou hebben geleid tot een andere beslissing b. Cliënt is niet langer aangewezen op de voorziening of het persoonsgebonden budget c. De voorziening of het persoonsgebonden budget is niet meer toereikend d. Er is niet voldaan aan de voorwaarden van de voorziening of het persoonsgebonden budget e. De voorziening of het persoonsgebonden budget is gebruikt voor een ander doel dan waarvoor het is bestemd. Alleen in de situaties a, d en e kan terugvordering aan de orde zijn als de cliënt een verwijt valt te maken. Zie ook de toelichting op de modelverordening Jeugdhulp van de VNG. Nu is bepaald dat er teruggevorderd kan worden is het aangewezen om het gehanteerde beleid vast te leggen in beleidsregels en deze te publiceren. Het college zou opdracht gegeven moeten worden om	Dat is juist, als blijkt uit onderzoek dat de inwoner iets te verwijten valt.	N.v.t.
77	Artikel 2.10 Nieuwe feiten en omstandigheden	De titel van het artikel komt niet overeen met de inhoud van het artikel.	Dank voor uw opmerking	N.v.t.
78	Artikel 2.11 Waardering mantelzorgers			N.v.t.

79	In deze bepaling staat dat het college ervoor zorg draagt dat de mantelzorgers jaarlijks een blijk van waardering kan worden verleend. Het college bepaalt bij nadere regeling waaruit de jaarlijkse blijk van waardering voor mantelzorgers bestaat. Er is hier volgens de adviesraden sprake van verboden delegatie. De Wmo 2015 schrijft voor dat bij verordening wordt bepaald op welke wijze het college zorg draagt voor een jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van cliënten in de gemeente (artikel 2.1.6 Wmo 2015).	Zie antwoord op vraag 14	N.v.t.
80	Artikel 3.1.2. Beschikbare algemene voorzieningen		
81	Deze bepaling lijkt tegenstrijdig. In het eerste lid wordt aangegeven welke algemene voorzieningen beschikbaar zijn. In het tweede lid wordt echter aangegeven dat het college nadere regels kan vaststellen over welke algemene voorzieningen op basis van het eerste lid beschikbaar zijn. Betekent dit dat het college kan bepalen dat niet alle voorzieningen die genoemd zijn in het eerste lid beschikbaar zijn? De vraag is of hier geen sprake is van verboden delegatie gelet op artikel 2.9 van de Jeugdwet.	Dit is een kan bepaling conform de modelverordening van de VNG. Artikel 3.1.2. lid 2 wordt echter verwijderd uit de Verordening.	Is verwerkt in de Verordening.
82	Artikel 3.2.1 Beschikbare individuele voorzieningen		
83	Deze bepaling lijkt tegenstrijdig. In het eerste lid wordt aangegeven welke individuele voorzieningen beschikbaar zijn. In het tweede lid wordt echter aangegeven dat het college nadere regels kan vaststellen over welke individuele voorzieningen op basis van het eerste lid beschikbaar zijn. Betekent dit dat het college kan bepalen dat niet alle voorzieningen die genoemd zijn in het eerste lid beschikbaar zijn?	Zie antwoord op vraag 14.	N.v.t.
	Het is de adviesraden opgevallen dat in de verordening van Hilversum ook Drang en Zelfstandig leven worden genoemd. Wat is de reden dat deze voorzieningen niet zijn opgenomen in deze verordening?	Drang werd voorheen door de Gi's uitgevoerd. Drang is een vorm van versterkte procesregie. De versterkte procesregie wordt echter door de Uitvoeringsdienst uitgevoerd. Zelfstandig leven wordt toegevoegd.	Is verwerkt in de Verordening.
84	De vraag is ook of er sprake is van een limitatieve opsomming of zijn er ook andere voorzieningen mogelijk die niet zijn genoemd? De adviesraden vinden het belangrijk dat er ook ruimte is voor nieuwe ontwikkelingen en nieuwe voorzieningen.	Er is geen sprake van een limitatieve opsomming. Dit zijn de ingekochte en beschikbare voorzieningen op hoofdlijnen. Onder bijvoorbeeld ambulante hulp vallen diverse voorzieningen.	N.v.t.

85	Er is hier volgens de adviesraden sprake van verboden delegatie. De Jeugdwet schrijft voor dat de gemeenteraad bij verordening in ieder geval regels stelt: a. over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening; b. over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen; c. de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget als bedoeld in artikel 8.1.1 wordt vastgesteld, en d. voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Dit volgt uit artikel 2.9 Jeugdwet. Nu in dit artikel ook over overige voorzieningen wordt gesproken geldt dit waarschijnlijk ook voor artikel 3.1.2.	Artikel 3.1.2. heeft betrekking op voorzieningen die vrij toegankelijk zijn N.v.t. waarvoor geen beschikking nodig is en artikel 3.2.1. heeft betrekking op individuele voorzieningen waarvoor een wettelijk verwijzer nodig is om toegang te krijgen tot deze voorzieningen. De afwegingsfactoren zijn opgenomen hoofdstuk 2 integrale benadering.
86	Artikel 3.3.1 Toegang tot jeugdhulp	
87	In lid 2a is opgenomen dat de te verlenen individuele voorziening dan wel het afwijzen daarvan wordt vastgelegd in een beschikking indien de jeugdige of zijn ouders hierom verzoeken of als het college dit noodzakelijk acht. De vraag is waarom er sprake is van een artikel 2a en er niet wordt doorgenummerd. De adviesraden vragen zich verder af of het niet afgeven van een beschikking niet in strijd is met de Algemene wet bestuursrecht. De bepaling lijkt in ieder geval wel in strijd met artikel 2.5 van deze verordening waarin staat dat het college bij het treffen van een voorziening bepaalde onderdelen vastlegt bij beschikking. De adviesraden achten het in alle gevallen wenselijk om een beschikking af te geven. In de beschikking dienen immers de voorwaarden waaronder de voorziening wordt verstrekt te worden	Artikel 3.3.1 lid2a is opgenomen ter verduidelijking dat de beschikking voor het verlenen van een individuele voorziening dan wel het afwijzen daarvan doorgaans niet wordt verleend tenzij de client hierom vraagt. In het kader van het verminderen van de administratieve druk en het bieden van de ruimte aan de professionals om de hulp te bieden die nodig is, wordt de melding die via de zorgaanbieder binnenkomt administratief afgehandeld door de gemeente. Dit is niet in strijd met de algemene wet bestuursrecht en ook niet met artikel 2.5 van de Verordening. Het gaat hier om verwijzing van de client door een wettelijke verwijzer zoals de huisarts of jeugdarts. naar een individuele voorziening. De inwoner is niet bekend bij de gemeente en kan dus ook geen beschikking worden afgegeven. In de verordening wordt doorgenummerd lid2a wordt lid5
88	In het vierde lid staat de volgende zinsnede: de directeur van de justitiële jeugdinrichting (JJI) of de selectiefunctionaris van de JJI. Om de leesbaarheid te bevorderen zou dit kunnen worden veranderd in de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting.	Nemen we over. Is gewijzigd in de Verordening.

89	In het vijfde lid wordt verwezen naar het vierde en vijfde lid. Dit kan niet juist zijn. Bedoeld zal zijn het derde en vierde lid. In het vijfde lid is vermeld dat het college geen beschikking verleent voor de inzet van jeugdhulp als bedoeld in lid 4 en lid 5 (lid 3 en lid 4). De adviesraden vernemen graag waarom er in dat geval geen beschikking wordt afgegeven door het college. Zijn er voldoende andere rechtswaarborgen?	De eertse opmerking nemen we over. Betreft idd het 3e en 4e lid. Voor wat betreft tweede deel van de vraag het volgende: Inzet van de Gi's of JJI wordt gebaseerd op een beschikking van de rechter voor een maatregel.	Is gewijzigd in de Verordening.
90	Artikel 3.3.2 Spoedeisende gevallen		
91	Deze bepaling is een herhaling van het zesde lid van artikel 2.1 en lijkt om die reden overbodig. Zie ook de opmerkingen bij het zesde lid van artikel 2.1. Betekent deze bepaling dat bij spoedeisende gevallen altijd een beschikking wordt afgegeven in tegenstelling tot artikel 2a van artikel 3.3.1?	Eerste opmerking nemen we over. Dit artikel komt te vervallen, omdat spoeisende hulp al in artikel 2.1 is geregeld. Het klopt dat de beschikking achteraf wordt verstrekt, omdat Veilig Thuis in geval van crisis betrokken wordt en de voorziening inzet.	Is gewijzigd in de Verordening.
92	Artikel 3.3.3 Informatie over persoonsgebonden budget		
93	In deze bepaling is opgenomen dat het college de jeugdige en/of zijn ouders informatie verstrekt over de keuze voor een persoonsgebonden budget. Een vergelijkbare bepaling ontbreekt in het hoofdstuk over de WMO. De adviesraden vragen zich af of deze bepaling niet zou moeten worden opgenomen in hoofdstuk 2. Als de bepaling daar niet wordt opgenomen dan zien de adviesraden een vergelijkbare bepaling graag terug in hoofdstuk 7 over de WMO.	Zie antwoord op vraag 4	N.v.t.
94	Artikel 3.3.4 Aanvraag en persoonsgebonden budget		
95	De adviesraden vragen zich af of deze bepaling niet zou moeten worden opgenomen in hoofdstuk 2 gelet op de integrale benadering. De criteria voor een persoonsgebonden budget in het kader van de Jeugdwet en de Wmo 2015 zijn nu in ieder geval anders geformuleerd ook wanneer het criterium inhoudelijk niet afwijkt.	Nemen we over. Dit artikel komt in dit hoofdstuk te vervallen en wordt verplaatst naar hoofdstuk 2.	Is verwerkt in de Verordening.
96	In het vierde lid is opgenomen dat er een verklaring omtrent gedrag moet worden overgelegd van de derde die de individuele voorziening gaat uitvoeren. De adviesraden vernemen graag waarom deze verklaring niet wordt vereist bij een persoonsgebonden budget bij de WMO.	Deze toevoeging zal ook in hoofdstuk 7 worden toegevoegd	Is verwerkt in de Verordening

97	In het vijfde lid is bepaald dat na een verwijzing een aanvraag voor een persoonsgebonden budget kan worden ingediend als het aanbod van jeugdhulp als zorg in natura van de door de gemeente gecontracteerde of gesubsidieerde zorgaanbieder niet passend wordt geacht. De adviesraden vragen zich af waarom er in deze bepaling een onderscheid wordt gemaakt tussen de jeugdhulp op aanvraag en de jeugdhulp na verwijzing. Het lijkt erop dat de criteria dezelfde zijn nu de leden 2, 3 en 4 ook van toepassing zijn op de jeugdhulp na verwijzing.	Dit artikel wordt verplaatst naar hoofdstuk 2 Integrale benadering.	Is verwerkt in de Verordening
98	Artikel 3.4.1 Criteria individuele voorzieningen		
99	De adviesraden gaan ervan uit dat deze criteria alleen gelden bij jeugdhulp op aanvraag en niet na een verwijzing. Een individuele voorziening wordt niet verstrekt als er gebruik kan worden gemaakt van een algemene voorziening of een andere voorziening. Het is de adviesraden niet duidelijk welke andere voorzieningen hier worden bedoeld. Ook is niet duidelijk hoe de onderlinge rangorde tussen deze voorzieningen wordt bepaald, vooral als beide voorzieningen door het college moet worden verstrekt. Als meerdere voorzieningen een oplossing bieden dan ligt het voor de hand om de goedkoopste, adequate voorziening toe te kennen.	Hier wordt bedoeld algemene voorzieningen die vrij toegankelijk zijn of een andere voorziening waarbij geen beschikking wordt verleend door het college.	N.v.t.
100	In het tweede lid loopt de zin niet helemaal goed: Als de jeugdige en zijn ouders een familiegroepsplan als bedoeld in artikel 2.2. lid 3 sub i van deze verordening, betreft het college dat als eerste bij het onderzoek. Er is een definitie van familiegroepsplan opgenomen in de begrippenlijst in artikel 1.1. De zinsnede als bedoeld in artikel 2.2 lid 3 sub i van deze verordening kan daarom worden weggelaten. Dit bevordert de leesbaarheid.	Lid 2 van dit artikel komt te vervallen	Is verwerkt in de Verordening

101	In het derde lid is bepaald dat het college nadere regels kan stellen ter verdere uitwerking van de algemene criteria of ter bepaling van specifieke criteria voor bepaalde individuele voorzieningen. De vraag is of hier geen sprake is van verboden delegatie. In de Jeugdwet (artikel 2.9) is bepaald dat de gemeenteraad bij verordening in ieder geval regels stelt: * over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening; en • over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen	Lid3 komt te vervallen	Is verwerkt in de Verordening.
102	Artikel 3.4.2 Criteria persoonsgebonden budget		
103	De criteria in het eerste lid zijn een herhaling van de criteria in artikel 8.1.1 tweede lid Jeugdwet. Het gaat niet om een bevoegdheid en het is dan ook niet nodig om deze in de verordening te herhalen.	Dank voor uw advies. De criteria zijn opgenomen ter verduidelijking aan de inwoner.	N.v.t
104	De weigeringsgrond in het tweede lid is een herhaling van de weigeringsgrond in artikel 8.1.1 vierde lid onder b Jeugdwet. Het gaat hier om een bevoegdheid om te weigeren. Het is onduidelijk onder welke omstandigheden tot weigering wordt overgegaan.	Het moet zijn artikel 8.1.4. van de Jeugdwet. Het betreft hier weigeringsgronden onder a, d en e. a. de jeugdige of zijn ouders onjuiste of onvolledige gegevens hebben verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid, d. de jeugdige of zijn ouders niet voldoen aan de voorwaarden van het persoonsgebonden budget, of e. de jeugdige of zijn ouders het persoonsgebonden budget niet of voor een ander doel gebruiken dan waarvoor het bestemd is.	Is verwerkt in de Verordening.
105	In artikel 8.1.1 vierde lid onder a Jeugdwet is nog een eigeringsgrond opgenomen: het college kan een persoonsgebonden budget weigeren voor zover de kosten van het betrekken van de jeugdhulp van derden hoger zijn dan de kosten van de individuele voorziening. Nu deze weigeringsgrond niet is overgenomen, is de vraag of er dan geen gebruik wordt gemaakt van deze weigeringsgrond? Als wel gebruik wordt gemaakt van deze bevoegdheid dan is het aan te raden om de bevoegdheid op te nemen in de verordening en daarbij tevens te vermelden onder welke omstandigheden gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid.	In artikel 3.4.3 lid d en e van de verordening is opgenomen dat de kosten van het betrekken van jeugdhulp van derden ten hoogste 100% van de kostprijs van een individuele voorziening in natura is. Wanneer het gaat om het betrekken van niet professionele jeugdhulp geldt het minimum uurloon voor 23 jaar en ouder.	N.v.t.

106	In het derde lid is bepaald dat het college geen persoonsgebonden budget verstrekt voor zover de aanvraag betrekking heeft op kosten die de cliënt voorafgaand aan de indiening van de aanvraag heeft gemaakt. Deze weigeringsgrond is niet ontleend aan de Jeugdwet. De adviesraden stellen voor in ieder geval een uitzondering te maken in de situatie dat er sprake is geweest van spoedeisende hulp en er voor het overige geen redenen zijn om het persoonsgebonden budget te weigeren.	Dank voor uw advies, maar indien spoedeisende hulp nodig is kan er geen sprake zijn van pgb gedurende dat traject.	N.v.t.
107	Daarnaast vragen de adviesraden zich af of niet zou moeten worden uitgegaan van de melding in plaats van de aanvraag gelet op de integrale benadering.	Nee, we gaan uit van een aanvraag en niet van een melding.	N.v.t.
108	In het vierde lid is bepaald dat het college nadere regels vaststelt over de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden en verplichtingen. Ook hier is weer de vraag of er geen sprake is van verboden delegatie nu in artikel 2.9 van de Jeugdwet is bepaald dat de voorwaarden bij verordening moeten worden vastgesteld. De gemeenteraad moet bij verordening regels vaststellen voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.	Nemen we over. Lid 4 komt te vervallen.	Is verwerkt in de Verordening
109	Artikel 3.4.3 Berekening hoogte persoonsgebonden budget		
110	In het tweede lid is aangegeven dat de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld aan de hand van de begroting. De adviesraden vragen zich af wat de consequenties zijn als de werkelijke kosten hoger blijken te zijn dan de begrote kosten.	Uitgangspunt bij het vaststellen van de hoogte van het pgb is maatwerk zoals genoemd in lid 1 en moet toereikend zijn om veilig, doeltreffend en kwalitatief goede jeugdhulp in te kopen.	N.v.t.

111	De hoogte van het persoonsgebonden budget wordt bepaald aan de hand van en tot het maximum van de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate individuele voorziening in natura die de gemeente beschikbaar heeft (tweede lid onder c). Deze voorwaarde is wat tegenstrijdig. Een persoonsgebonden budget wordt pas toegekend als de jeugdige of zijn ouders zich gemotiveerd op het standpunt stellen dat zij de individuele voorziening die wordt geleverd door een door het college voorgestelde aanbieder niet passend achten. Hoe kunnen de kosten van de niet passende voorziening dan in alle gevallen de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget bepalen? De adviesraden kunnen zich voorstellen dat er situaties zijn waarbij de maximale hoogte van het persoonsgebonden budget hoger moet worden vastgesteld dan de hoogte van de in deze situatie niet passende voorziening. Als richtlijn is het begrijpelijk, maar in individuele gevallen zou hiervan afgeweken moeten kunnen worden. Dit laatste temeer nu de hoogte van het persoonsgebonden budget op maat wordt vastgesteld. Dit geldt eveneens voor de voorwaarde onder d).	Zie antwoord op vraag 110.	N.v.t.
112	In het tweede lid onder e wordt als voorwaarde gesteld dat de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld op het geldend minimum uurloon voor 23 jaar en ouder als er sprake is van niet professionele jeugdhulp. De adviesraden vragen zich af waarom hier niet is aangesloten bij de door de VNG geadviseerde tarieven. Het hanteren van een (te) laag tarief voor niet professionele jeugdhulp kan tot gevolg hebben dat de jeugdige en zijn ouders afzien van het persoonsgebonden budget en een beroep doen op de veel duurdere en mogelijk in die situatie minder adequate professionele hulp.	Zie antwoord op vraag 31	N.v.t.
113	Artikel 3.4.4 Criteria sociaal netwerk De jeugdhulp mag op grond van het eerste lid onderdeel a alleen worden betrokken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk mits dit aantoonbaar tot betere en effectievere hulp leidt en doelmatiger is dan de inzet van een voorziening in natura of een voorziening bekostigd uit een persoonsgebonden budget voor professionele hulp. De adviesraden zien niet in waarom de jeugdhulp niet ook zou kunnen worden betrokken van een persoon uit het sociale netwerk als deze hulp aantoonbaar net zo goed, effectief en doelmatig is als professionele hulp. Dit temeer omdat dit in principe minder kosten met zich meebrengt dan professionele hulp.	Niet de kosten zijn leidend, maar de hulp die aan een jeugdige wordt geleverd door een persoon uit sociaal netwerk moet van goede kwaliteit zijn. Op uw advies hebben we dit artikel gewijzigd in: a. <i>dit aantoonbaar tot kwalitaieve hulp leidt en doelmatiger is dan de inzet van een voorziening in natura of een voorziening bekostigd uit een persoongebonden budget voor professionele hulp.</i> Zie ook antwoord 24.	Is verwerkt in de verordening

114	Op grond van het eerste lid onderdeel c mogen tussenpersonen of belangenbehartigers niet het uit het persoonsgebonden budget worden betaald. Het is onduidelijk wie bedoeld worden met tussenpersonen en belangbehartigers. Worden hier de cliëntondersteuners of de beheerders van het persoonsgebonden budget mee bedoeld? Een definitie van deze twee begrippen ontbreekt. Ook is niet helemaal duidelijk waarom deze personen niet zouden mogen worden betaald uit het persoonsgebonden budget. Een nadere toelichting is wenselijk vanuit het oogpunt van transparantie en duidelijkheid naar de burger.	Zie antwoord op vraag 24	N.v.t.
115	De zin in onderdeel d klopt niet helemaal. Er staat nu in combinatie met de aanhef: De persoon aan wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, kan de jeugdhulp betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk, mits de hulp is alleen toegestaan voor persoonlijke verzorging, kortdurend verblijf en begeleiding. Het is niet duidelijk wat onder kortdurend verblijf en begeleiding precies wordt verstaan. Ook is niet duidelijk waarom de hulp tot deze drie onderdelen beperkt is. Ook hier geldt dat een nadere toelichting wordt gemist.	Mee eens. Lid d wordt vervangen door lid 2	Is verwerkt in de Verordening
116	Het tweede lid is volgens de adviesraden een overbodige herhaling van het vierde lid van artikel 3.4.2	Artikel 3.4.4 wordt gewijzigd en kent lid1 a tot en met c. Lid d wordt lid 2.	Is verwerkt in de Verordening.
117	Paragraaf 1 Compensatie		
118	De adviesraden stellen voor om de titel Compensatie te vervangen door Maatwerkvoorziening.	Mee eens.	Is verwerkt in de Verordening.
119	Artikel 7.1.1 Criteria voor een maatwerkvoorziening De definitie van persoonlijk plan van aanpak is opgenomen in artikel 1.1. De zinsnede als bedoeld in artikel 2.2 lid 3 sub i van deze verordening kan dan worden weggelaten. Dit bevordert de leesbaarheid. In artikel 2.2 lid 3 sub i wordt overigens gesproken van een persoonlijk plan en niet een persoonlijk plan van aanpak. In deze bepaling wordt weer verwezen naar het persoonlijk plan als bedoeld in artikel 2.3.2. lid 2 van de WMO. In deze bepaling wordt ook gesproken over persoonlijk plan en niet persoonlijk plan van aanpak. Naast het persoonlijk plan wordt er in de verordening ook gesproken over (persoonlijk) plan van aanpak. Dit plan is opgesteld door het college en is dus wezenlijk anders dan het persoonlijk plan. Het gebruik van de term (persoonlijk) plan van aanpak is verwarrend (zie ook de opmerking bij artikel 2.3).	Mee eens, de verwijzing naar het artikel komt te vervallen en het persoonlijk plan van aanpak wordt vervangen door <i>persoonlijk plan</i> .	Idem

120	In het tweede lid is opgenomen dat het college bij de beoordeling of een maatwerkvoorziening zal worden verstrekt, steeds de ondersteuningsvraag van de cliënt centraal zet en bij de beoordeling van diens aanvraag alle betrokken belangen, waaronder de belangen van de cliënt zelf, diens naaste omgeving, diens familie, het maatschappelijk belang in algemene zin en de uitgangspunten van het gemeentelijk beleid betreft. De adviesraden vragen zich af wat precies wordt bedoeld met het maatschappelijk belang in algemene zin en wat de uitgangspunten van het gemeentelijk beleid zijn. Op grond van de Wmo 2015 moet in de verordening worden bepaald op welke wijze en op basis van welke criteria wordt vastgesteld of een cliënt voor een maatwerkvoorziening voor zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang in aanmerking komt (artikel 2.1.3 lid 2).	Diverse aspecten worden betrokken bij de beoordeling en toewijzing van een maatwerkvoorziening. Een van die aspecten is verwoord in lid 2.	N.v.t.
121	In het derde lid staat dat de maatwerkvoorziening wordt toegekend indien cliënt niet of niet volledig in staat is tot zelfredzaamheid en of participatie door gebruik te maken van etc. Als cliënt hier niet toe in staat is, betekent het toch niet dat automatisch een maatwerkvoorziening wordt toegekend? Er zijn toch nog andere vereisten waaraan moet zijn voldaan? Zo, ja dan moet de formulering worden aangepast. De cliënt komt in aanmerking voor een maatwerkvoorziening als (..) en hij voldoet aan de overige voorwaarden voor toekenning. De leesbaarheid van het derde lid kan worden vergroot door gebruik te maken van een opsomming.	Nee dat betekent niet dat de inwoner automatisch in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening. De Opsomming in lid 3 wordt betrokken bij de beoordeling van de aanvraag.	N.v.t.
122	In het vierde lid staat dat een maatwerkvoorziening moet bijdragen aan het bereiken van de volgende resultaten: het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen en/of het voeren van een gestructureerd huishouden (dit is de definitie van zelfredzaamheid, zie artikel 1.1.1 Wmo 2015), het deelnemen aan het maatschappelijk verkeer (dit is de definitie van participatie, zie ook artikel 1.1.1 Wmo 2015) en/of beschermd wonen en/of opvang. Zelfredzaamheid en participatie zijn resultaten die bereikt kunnen worden met het inzetten van een maatwerkvoorziening. Beschermd wonen is een maatwerkvoorziening en geen resultaat. Hetzelfde geldt voor opvang, ook dit is een maatwerkvoorziening en geen resultaat. Zie ook artikel 1.2.1 van de Wmo 2015 waarin is bepaald wanneer een ingezetene in aanmerking kan komen van een maatwerkvoorziening.	Beschermd wonen en opvang zijn wel degelijk resultaten die bereikt worden door middel van het toekennen van een maatwerkvoorziening. Beschermd wonen is als begrip opgenomen en gedefinieerd in de wet.	N.v.t.

123		In het zevende lid is opgenomen dat bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening ter compensatie van de beperkingen bij het normale gebruik van de woning en het zich verplaatsen in de woning, wordt onderzocht of verhuizen de goedkoopst adequate oplossing is. Als hieruit de conclusie moet worden getrokken dat de cliënt zal moeten verhuizen als dit de goedkoopst adequate oplossing is, dan is dit niet juist. In de Wmo 2015 is de opdracht aan de gemeente er voor te zorgen dat een cliënt zo lang als mogelijk in zijn eigen woning kan blijven. Er zal een belangenafweging moeten worden gemaakt. Zie voor een nadere juridische onderbouwing de blog Wmo 2015: gaat verhuisplicht nog steeds voor op een woningaanpassing? van mr. Matthijs Vermaat en de uitspraak van de meervoudige kamer van de Rechtbank Overijssel.	Zie antwoord op vraag 15.	N.v.t.
124		De leden 2 tot en met 5 beginnen niet met een hoofdletter.	Dat klopt.	Is verwerkt in de Verordening
125	Artikel 7.1.2 Weigeringsgronden			
126		In het eerste lid onder a is aangegeven dat geen maatwerkvoorziening wordt verstrekt als niet wordt voldaan aan artikel 7.1.1 lid 3 van de Verordening. Nu in deze laatste bepaling een voorwaarde is opgenomen voor verstrekking van de maatwerkvoorziening is deze 'weigeringsgrond' overbodig. Onder weigeringsgronden hoeven alleen gronden te worden opgenomen voor de gevallen waarin wordt voldaan aan de voorwaarden voor toekenning, maar er desondanks reden is om de maatwerkvoorziening te weigeren.	Het betreft hier een opsomming van de weigeringsgronden.	N.v.t.
127		In het eerste lid onder b is aangegeven dat geen maatwerkvoorziening wordt verstrekt indien het een voorziening betreft die de cliënt voor de melding, aanvraag of het besluit heeft gerealiseerd of geaccepteerd, tenzij het college daarvoor schriftelijk toestemming heeft verleend. Deze weigeringsgrond is niet ontleend aan de Wmo 2015. De WMO-raad stelt voor in ieder geval een uitzondering te maken in de situatie dat er sprake is geweest van spoedeisende hulp en er voor het overige geen redenen zijn om de maatwerkvoorziening te weigeren. Als er geen andere redenen zijn om de maatwerkvoorziening toe te kennen of te weigeren dan is er in ieder geval geen aanleiding om de kosten die worden gemaakt vanaf de melding, de aanvraag of het besluit niet te vergoeden. De weigeringsgrond zou dan alleen moeten gelden voor de kosten die zijn gemaakt voorafgaand aan de melding, de aanvraag of het besluit.	Nemen wij niet over. Er is wel een toevoeging bij lid b, namelijk alleen in geval dat het college daarvoor schriftelijk toestemming heeft verleend.	N.v.t.

128	In het eerste lid onderdeel c is een weigeringsgrond opgenomen die ook al als voorbehoud is opgenomen in artikel 7.1.1 lid 5. Op deze weigeringsgrond is echter wel een uitzondering mogelijk die niet wordt genoemd in artikel 7.1.1 lid 5. De bepalingen spreken elkaar tegen op dit punt.	Mee eens. Artikel 7.1.1 lid komt te vervallen	Is verwerkt in de Verordening.
130	Het tweede lid heeft betrekking op een woonvoorziening. Een definitie wat onder een woonvoorziening moet worden volstaan ontbreekt. In de Wmo 2015 is wel een definitie opgenomen voor woningaanpassing; woningaanpassing; bouwkundige of woontechnische ingreep in of aan een woonruimte. Het is niet duidelijk of met woonvoorziening een woningaanpassing wordt bedoeld.	Als een definitie is opgenomen in de wet dan is herhaling in de verordening overbodig.	N.v.t.
131	Het is niet geheel duidelijk wanneer er sprake is van beperkingen die voortvloeien uit de aard van de in de woning gebruikte materialen. Een toelichting wordt hier gemist.		
132	Op grond van het tweede lid onderdeel d wordt geen woonvoorziening verstrekt indien de cliënt niet is verhuisd naar de voor zijn beperkingen op dat moment meest geschikte woning, tenzij daarvoor vooraf schriftelijke toestemming is verleend door het college. Ook voor deze weigeringsgrond geldt dat er een belangafweging plaats moet vinden. De cliënt moet zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen verblijven. De eigen leefomgeving kan ook de eigen buurt of de omgeving van het eigen sociale netwerk zijn volgens de memorie van toelichting bij de Wmo 2015. Het zou bovendien ook mogelijk moeten zijn om de voorziening te verstrekken indien de cliënt zelf (een gedeelte van) de meerkosten op zich neemt. Daarnaast zou het ook mogelijk moeten zijn om achteraf toestemming te geven, zeker als er sprake was van spoed bij de verhuizing. Er wordt geen woonvoorziening verstrekt voor zover het voorzieningen in woongebouwen betreft die specifiek gericht zijn op ouderen of mensen met beperkingen en die bij nieuwbouw of renovatie meegenomen kunnen worden. De adviesraden tekenen hierbij aan dat deze weigeringsgrond niet tot gevolg zou mogen hebben dat de cliënt gedurende lange tijd verstoken blijft van een noodzakelijke aanpassing.	Het is altijd een maatwerk afweging wat de beste manier is om de inwoner het beste te compenseren.	N.v.t.
133	In het derde lid is opgenomen dat geen persoonsgebonden budget wordt verstrekt ten behoeve van een verhuizing als cliënt voor het eerst zelfstandig gaat wonen. De adviesraden vragen zich af waarom voor deze beperking is gekozen. Is er wel een wettelijke grondslag om in deze situatie geen persoonsgebonden budget te verstrekken?	Het klopt dat er geen wettelijke grondslag is voor het verstrekken van een pgb in deze situaties, maar aan de andere kant is maatwerk het uitgangspunt bij het verstrekken van een het pgb. Uitzondering onder a en b spreken voor zich. Zie hiervoor ook antwoord bij vraag 26	N.v.t.

134	Artikel 7.2.1 Regels voor het persoonsgebonden budget (pgb)		
135	In deze bepaling zijn de voorwaarden opgenomen waaronder een persoonsgebonden budget wordt verstrekt. Dit is al vastgelegd in artikel 2.3.6 van de Wmo 2015, maar de voorwaarden zijn niet helemaal letterlijk overgenomen. De adviesraden vragen zich af of het college hier bedoeld heeft af te wijken van de wet en zo, ja waarom. In onderdeel a is opgenomen dat de vertegenwoordiger niet de hulpverlener mag zijn. Deze beperking is niet opgenomen in de wet. De adviesraden vragen zich af waarom deze beperking gerechtvaardigd is.	Nee, er wordt niet afgeweken van de wet. Zie antwoord bij vraag 27	N.v.t.
136	In het eerste lid is de volgende zin opgenomen na de opsomming: Onverminderd artikel 2.3.6, tweede en vijfde lid, van de Wmo 2015 verstrekt het college geen pgb voor zover de aanvraag betrekking heeft op kosten die de cliënt voorafgaand aan de indiening van de aanvraag heeft gemaakt. Deze zin zou in een apart artikellid opgenomen moeten worden en niet na de opsomming. Het lijkt nu onderdeel uit te maken van onderdeel d in de opsomming gelet ook op de inspronging. De weigeringsgrond is niet ontleend aan de Wmo 2015. De adviesraden stellen voor in ieder geval een uitzondering te maken in de situatie dat er sprake is geweest van spoedeisende hulp en er voor het overige geen redenen zijn om het persoonsgebonden budget te weigeren.	Nemen we over: lid e wordt 1a. Ten aanzien van de uitzondering in de situatie dat er sprake is van spoedeisende hulp verwijzen wij naar het antwoord op vraag 18.	Is verwerkt in de verordening.
137	Daarnaast vragen de adviesraden zich af of niet zou moeten worden uitgegaan van de melding in plaats van de aanvraag gelet op de integrale benadering.	Nemen wij niet over. Wij gaan uit van de aanvraag en niet van de melding.	N.v.t.
138	Verder valt op dat de weigeringsgrond van het persoonsgebonden budget alleen betrekking heeft op de kosten voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, terwijl bij sommige voorzieningen de voorziening geheel geweigerd wordt. Dit is niet consistent vooral niet als diezelfde voorziening verstrekt kan worden uit een persoonsgebonden budget.	Het is ons niet duidelijk wat hier wordt bedoeld.	N.v.t.
139	In het tweede lid is aangegeven dat de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld aan de hand van het budgetplan. Bij de Jeugdwet wordt dit de begroting genoemd. Ook hier vragen de adviesraden zich af wat de consequenties zijn als de werkelijke kosten hoger blijken te zijn dan de berekening in het budgetplan.	Zie antwoord op vraag 21	N.v.t.

140	De hoogte van een persoonsgebonden budget wordt bepaald aan de hand van het geldend minimum uurloon vanaf 23 jaar wanneer cliënt niet professionele ondersteuning verwerft of hulp via het informele circuit. Er is in artikel 1.1 een definitie opgenomen voor niet-professionele maatschappelijke ondersteuning. Een definitie voor het informele circuit ontbreekt. De adviesraden vragen zich af wat bedoeld wordt met het informele circuit en waarin wijkt dit af van nietprofessionele maatschappelijke ondersteuning? De term informeel circuit wordt niet gebruikt in de bepaling over het persoonsgebonden budget bij de Jeugdwet. De adviesraden vragen zich af, waarom hier niet is aangesloten bij de door de VNG geadviseerde tarieven (zie ook de opmerking bij de vergelijkbare bepaling in artikel 3.4.3 van de Jeugdwet). Het hanteren van een (te) laag tarief voor niet professionele maatschappelijke ondersteuning kan tot gevolg hebben dat de cliënt afziet van het persoonsgebonden budget en een beroep doet op duurdere en mogelijk in die situatie minder adequate professionele hulp. Het tarief zou een redelijke vergoeding moeten zijn voor de verrichte werkzaamheden.	Met informele circuit wordt niet-professionele maatschappelijke ondersteuning bedoeld. Dit begrip is opgenomen in hoofdstuk 1 en gedefinieerd wat hier onder wordt verstaan. Vwb de tarieven waarnaar u verwijst is op de voorgaande vragen hier een antwoord gegeven. Zie vaag 30.	N.v.t.
141	Een persoonsgebonden budget ten behoeve van verhuizing bedraagt de werkelijke kosten (tot maximaal € 2500). De haakjes kunnen hier worden weggelaten. De maximale vergoeding is flink lager dan de vergoeding die door de minister is vastgesteld als minimumbijdrage in de Regeling minimumbijdrage verhuis- en inrichtingskosten bij renovatie te weten € 5910. Graag vernemen wij waarom een bedrag van € 2500 desalniettemin een redelijke grens is. Stel dat de werkelijke kosten van de verhuizing € 5000 bedragen en de eigen bijdrage zou neerkomen op € 2000. Betekent dit dan dat er € 500 wordt vergoed of € 2500? Dit blijkt niet helemaal duidelijk uit de regeling.	Zie antwoord bij vraag 27	N.v.t.

142	Een persoonsgebonden budget voor het gebruik van een (rolstoel)taxi/individueel taxivervoer bedraagt het in de regio gangbare toepasselijke tarief, uitgaande van maximaal 500 zones per jaar (tweede lid onder f). Wat is de hoogte van het in de regio gangbare toepasselijke tarief? Nu de Centrale Raad van Beroep heeft bepaald dat de tarieven bij Verordening moeten worden vastgesteld, is het de vraag of hier wordt voldaan aan de wettelijke vereisten. Vraag is ook of maximaal 500 zones per jaar voor iedere cliënt toereikend is. Waar is dit maximum precies op gebaseerd? Dit geldt ook voor het maximaal aantal kilometers van 2500 bij een persoonsgebonden budget voor individueel gebruik van een eigen auto (lid 2, onderdeel g). De Wmo-raad neemt aan dat dit komt bovenop de vervoerskosten die worden vergoed uit de	Zie antwoord bij vraag 28.	N.v.t.
143	In de onderdelen g en h staat PGB met hoofdletters in plaats van kleine letters. In onderdeel h onder c hoort de zin die begint met Aanpassingen te worden verplaatst. Deze en de volgende zin vormen geen voorwaarde voor toekenning, maar zijn weigeringsgronden. De tweede zin begint niet met een hoofdletter. Het lijkt overbodig om achter drie ook nog (3) te zetten. In het derde lid staat dat het college nadere regels kan vaststellen over de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden en verplichtingen. De adviesraden verwijzen naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (ECLI:NL:CRVB:2017:1803) waarin is bepaald dat de essentialia van het voorzieningenpakket in de verordening dienen te worden vastgelegd.	Uw advies nemen we deels over en wordt verwerkt in de verordening. Het gaat dan om 'pgb' met kleine letters. Onder h wordt het volgende opgenomen: <i>"van de maxima genoemd in sub d tot en met g kan op basis van maatwerk gemotiveerd worden afgeweken indien deze niet toereikend blijken te zijn"</i>. Lid 4 komt te vervallen.	Is verwerkt in de Verordening.
144	Artikel 7.3.1 Regels voor bijdrage in de kosten van een algemene voorziening		
145	Uit de bewoordingen van artikel 2.1.4 van de Wmo 2015 en de wetsgeschiedenis volgt dat de hoogte van de bijdrage die een cliënt verschuldigd is in de kosten van een algemene voorziening moet zijn vastgelegd in de verordening en dat delegatie daarvan aan het college niet is toegestaan. Ook een eventuele korting op de bijdrage aan de algemene voorziening dient in de verordening te zijn bepaald. Zie de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep ECLI:NL:CRVB:2016:1404. De eigen bijdrage laten vaststellen door de organisaties zoals in dit artikel is gedaan, mag dan ook niet volgens de adviesraden.	Uw advies nemen wij over. Het artikel 7.3.1 is gewijzigd.	Is verwerkt in de Verordening

146	Artikel 7.3.2 Regels voor bijdrage in de kosten van een maatwerkvoorziening en pgb		
147	De adviesraden wijzen op de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep ECLI:NL:CRVB:2017:3358. Het besluit waarbij de maatwerkvoorziening wordt toegekend is het laatste moment waarop een betrokkene kennis kan nemen van de verschuldigdheid van een bijdrage en wat de kostprijs is van de voorziening die de maximaal verschuldigde bijdrage begrenst. Bij het besluit tot toekenning van een maatwerkvoorziening moet duidelijk zijn welke rechten en plichten daaraan zijn verbonden, zodat een betrokkene – alles overziend – nog kan besluiten daarvan af te zien. De consequentie van het niet vermelden van de eigen bijdrage is dat deze bijdrage niet verschuldigd is. In het zevende lid staat dat de eigen bijdrage nooit meer is dan de maximale kostprijs van de voorziening. De adviesraden gaan ervan uit dat de eigen bedrage nooit meer kan zijn dan de werkelijke kostprijs van de voorziening (niet de maximale kostprijs).	Zie antwoord op vraag 19.	N.v.t.
148	In het negende lid onderdeel c staat Advies bij Methadonverstrekking (met toelichting). Het is niet duidelijk wat bedoeld wordt met toelichting. In het negende lid staat bij de onderdelen f en g de volgende zin: (voor de toelichting: niet de EB voor de opvang zelf die door de opvang organisatie word geïnd.) De adviesraden concluderen hieruit dat er ook een toelichting is gemaakt. Deze toelichting ontbreekt echter. De laatste zin in onderdeel h is een zin die meer thuishoort in een	Uw advies nemen wij over: 'toelichting' komt te vervallen. De toevoeging onder f en g komen ook eveneens te vervallen.	Is verwerkt in de Verordening
149	Paragraaf 4 Kwaliteit en medezeggenschap		
150	De titel dekt niet geheel de lading. Er zijn geen bepalingen opgenomen over medezeggenschap.	Mee eens, de artikelen gaan alleen over de kwaliteit. Medezeggenschap komt te vervallen. Medezeggenschap is uitgewerkt in hoofdstuk 8.	Is verwerkt in de Verordening.
	Artikel 7.4.2 Verhouding prijs en kwaliteit levering voorzieningen door derden		
	De 1 voor het artikel kan worden weggelaten nu de bepaling maar 1 lid heeft.	Mee eens.	Is verwerkt in de Verordening.
	Artikel 7.5.1 Meldingsregeling calamiteiten en geweld		

	De drie leden beginnen niet met een hoofdletter. In het derde lid wordt verwezen naar artikel 6.1 van de wet, dit zou artikel 6.1 van de Wmo 2015 moeten zijn.	Mee eens, de wijzigingen worden verwerkt in de Verordening	Is verwerkt in de Verordening.
Artikel 7.5.2 Tegemoetkoming meerkosten personen met een bespreking of chronische problemen			
	In de titel moet bespreking worden vervangen door beperking. In het eerste lid moet de puntkomma worden vervangen door een punt.	Nemen we over. De wijzigingen worden verwerkt in de Verordening.	Is verwerkt in de Verordening.
Paragraaf 1. Klachten, Medezeggenschap en inspraak			
	Medezeggenschap zonder hoofdletter.	Mee eens, wordt vervangen	Is verwerkt in de Verordening.
Artikel 8.1.1 Melding klachten			
	In de laatste zin van het tweede lid kan de a. weg.	Mee eens.	Is verwerkt in de Verordening.
	In de Wmo 2015 en de Jeugdwet is voorgeschreven dat de aanbieder een klachtenregeling moet treffen. In het tweede lid wordt een uitzondering gemaakt voor aanbieders die haar taken laat uitvoeren door in de regel minder dan tien medewerkers. De adviesraden vragen zich af op grond waarvan deze uitzondering is toegestaan. Die uitzondering kan in ieder geval niet zijn ontleend aan artikel 4.2.4 van de Jeugdwet. In dat artikel wordt ten aanzien van medezeggenschap een uitzondering gemaakt, niet ten aanzien van de klachtenregeling. Als de uitzondering is toegestaan dan vragen de adviesraden zich af waar de cliënt dan met zijn klacht terecht kan. Nu de verplichting om een klachtenregeling te treffen al voortvloeit uit de wet hoeft dit niet herhaald te worden in deze verordening. Als de wens is om dit wel te herhalen dan geldt dat de bepaling niet volledig is nu bijvoorbeeld de klachtenregeling voor het advies- en meldpunt huiselijk geweld en kindermishandeling (AMHK) niet wordt genoemd.	Mee eens. De bepaling onder 2a wordt verwijderd.	Is verwerkt in de Verordening.
Artikel 8.1.3 Betrekken van inwoners bij het beleid			
	In het vierde lid is bepaald dat het college nadere regels vaststelt ter uitvoering van het tweede en derde lid. Deze nadere regels dienen echter bij verordening te worden vastgesteld.	Uw advies nemen wij over. Het vierde lid komt te vervallen.	Is verwerkt in de Verordening
Artikel 8.2.1 Nadere regels			
	In dit artikel is een algemene bevoegdheid voor het college gecreëerd om nadere regels vast te stellen. Dit kan echter niet in alle gevallen. Het is transparanter om per onderwerp aan te geven of het college bevoegd is nadere regels te stellen	Dat klopt alleen in die gevallen waar het college bevoegd is of waar het noodzakelijk is om nadere regels vast te stellen.	N.v.t.

**Artikel 8.2.5 Intrekking
oude verordening en
overaanasrecht**

In het eerste lid zijn de namen van de deelverordeningen niet helemaal correct weergegeven:

- Jeugdhulp 2015 moet zijn Verordening jeugdhulp gemeente huizen
- Inkomensvoorziening en Participatie 2015 moet zijn Verordening Participatie 2015
- leerlingenvervoer 2016 moet zijn Verordening leerlingenvervoer gemeente Huizen 2014
- Wmo 2015 moet zijn Verordening wet maatschappelijke ondersteuning gemeente Huizen 2015
- Verordening sociaal domein 2015 moet zijn Verordening sociaal domein gemeente Huizen 2015

In het vierde lid staat dat op (hoger-)beroepschriften tegen een besluit op grond van genoemde deelverordeningen wordt beslist etc. Je kunt echter niet beslissen op een beroepschrift.

Het woord 'verordening' wordt toegevoegd.

Is verwerkt in de Verordening.